

DE STER

88ste JAARGANG NUMMER 4 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN APRIL 1988

April 1988
88ste jaargang
Nummer 4

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighnton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalbureau
Raadslede 19, Postbus 224,
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1566,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

All rights reserved

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in
het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans,
Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees,
Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais;
en eens per kwartaal in het Jslands.

Published monthly by the Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Application to mail at second class postage rates is pending
at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 per
year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required
for change of address. When ordering a change, include
address label from a recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the new are
included. Send subscriptions and queries to Church
Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
Utah 84150, United States of America. Subscription
information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at
50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f28,00
België: Bfr. 485,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f31,00
USA/Canada: US \$ 10.00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en
wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor
vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een
nieuw abonnement te richten aan de administratie;
wacht met betalen tot u een acceptiepost ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8804 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium:
Ik weet dat mijn Verlosser leeft, *President Thomas S. Monson*
- 7 De man die haast alles kwijt was, *Aileen Knighnton*
- 9 Liefdediensten, *Thelma Williams*
- 10 Een overweging van de genezende kracht van de verzoening,
Edwin W. Aldous
- 13 Mijn onvervangbare metgezel: het Boek van Mormon, *Kyoko Karita*
- 15 ZHV-huisbezoekboodschap: „De liefde kwetst niemands gevoel”
- 17 Streef in het huwelijk naar de Geest, *Terrence D. Olson*
- 20 Bidden in gebouw 1019, *John B. Fish*
- 23 Richard Cowan: man met zeldzame visie, *Cynthia Gardner*
- 25 De seringenstruiken, *Gerl Walton*
- 26 Groeien op de pijnlijke manier
- 29 Vraag en antwoord:
De geschiedenis van de aarde, *Morris S. Peterson*
De verhouding van de kerk tot de niet-christelijke godsdiensten,
R. Lanier Britsch
- 33 De patriarchale zegen

VOOR TIENERS EN TWENS

- 36 „Voor wie zou ik vrezem?” *Kathleen Lubeck*
- 38 De belofte, *Ouderling Devere Harris*
- 41 Wanneer het hart der mensen bezwijkt, *Ouderling Royden G. Derrick*
- 44 De emmer water, *Sue Draper*
- 46 De geloofsrepubliek, *Lisa A. Johnson*

Kinderster

- 2 M'n broertje Hans, *Ann S. Bushman*
- 4 Je bent eeuwig, *Jean McMullin*
- 5 Limhi's volk ontsnapt
- 6 Helden en heldinnen: Jennette Evans McKay,
Susan Arrington Madsen
- 8 Bladzijde om te kleuren. *Door Phyllis Luch*

Op de omslag: „De helmvaart”,
van Harry Anderson.
Zie de boodschap van het
Eerste Presidium.

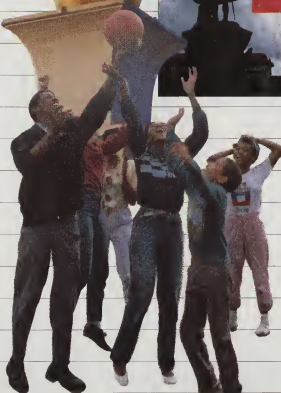

経

毛ル毛ノ経

松内愛子

IK
WEET
DAT
MIJN
VERLOSSER
LEEFT

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
TWEDE RAADGEVER IN HET EERSTE PRESIDIUM

Het is weer lente geworden in Franklin (Idaho). We horen het welkome lied van het roodborstje en bewonderen de eerste narcis. Van de ene dag op de andere, als het ware, wordt het vaalbruine gras van de winter weer helder groen. Binnenkort worden de akkers weer omgeploegd en ingezaaid en begint er een nieuwe levenscyclus. Op enige afstand van alle bedrijvigheid, bij de uitlopers van het gebergte, ligt de begraafplaats.

Er is daar eens in de lente een nieuw graf gegraven – niet zo groot – waarna er een kistje aan de schoot van Moeder aarde werd toevertrouwd. Er staan drie regeltjes op de smaakvolle grafsteen:

MICHAEL PAUL SHUMWAY

Geboren: 24 oktober 1965

Gestorven: 14 maart 1966

Ik wil u graag kennis laten maken met de familie Shumway. Het zijn mijn buren hier in Salt Lake City. Mark en Wilma Shumway – en ook hun kinderen – begroeten iedereen met een vriendelijke lach of een opgestoken hand. Zij maken hun medemensen gelukkig. Het zijn goede mensen.

Kunt u zich indenken hoe groot de blijdschap in dat gezin was op die 24 oktober, toen de kleine Michael geboren werd? Vader was trots, de broertjes en zusjes waren opgewonden en moeder was ootmoedig toen zij deze lieflijke nieuwe bloesem van de mensheid welkom heetten, die zojuist uit Gods woning was gevallen om op aarde te groeien. Er volgden gelukkige maanden.

Toen kwam die noodlottige nacht in maart dat de kleine Michael terug werd geroepen naar zijn hemelse huis en de levensadem verdwenen was. Het verdriet van het verlies van hun lieveling was verpletterend. Maar hoewel hun leed zeer persoonlijk was, is de ervaring van het moeten afstaan van een geliefde aan de dood een ervaring die alle mensen gemeen hebben, want wie heeft niet te maken gehad met het verlies van een moeder, een vader, een zuster of een broer, een zoon of een dochter?

Ieder nadenkend mens heeft zich, net als Job, afgevraagd: „Als een mens sterft, zou hij herleven?“ (Job 14:14.) Hoezeer wij ook proberen om die vraag uit onze gedachten te bannen, zij komt altijd weer terug. De hele mensheid krijgt met de dood te maken. Hij komt voor de bejaarden, wier pas onzeker is geworden. Zijn roep wordt gehoord door hen die nauwelijks de helft van hun levensreis hebben afgelegd, en vaak doet hij de lach van kleine kinderen verstommen.

Hoewel de dood onvermijdelijk is, kan hij het beste worden begrepen door te leren over het leven, en wel het eeuwige leven.

Het leven op aarde is niet het begin van ons bestaan. De dichter William Wordsworth schreef de volgende regels:

*Geboort' is slechts vergeten en een slapen;
De ziel, verrijzend met ons, des levens ster,
Werd elders in 't verleen geschapen,
Afkomstig van heel ver.
Niet geheel als onbekenden,
Evenmin gans zonder iets –
Wij komen uit die heerlijkheid zo schoon,
Van God en Vaders woon.*

In Gods wijsheid werd er een aarde geschapen om als woonplaats voor de mens te dienen. In het boek Genesis staat dat de aarde woest en ledig was, en dat er duisternis lag op de vloed. En God zei: „Er zij licht,“ en er was licht; „Daar zij een uitpansel,“ en er was een uitpansel; „Dat de aarde jong groen voortbreng,“ en er was jong groen. Hij schiep de vogels in de lucht, de vissen in het water en de dieren van de aarde (zie Gen. 1).

En toen schiep God de mens naar zijn eigen beeld, in de gelijkenis van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. Het werd de mens gegeven over alles wat leefde te heersen. De aarde werd een plaats om beproefd te worden, een plaats waar wij de noodzakelijke ervaring opdoen.

We lachen, we huilen, we werken, we spelen, we beminnen, we leven. En dan sterven wij. En ware het niet voor één man en zijn zending – Jezus van Nazaret – dan zouden wij dood blijven. Doordat Hij in een stal werd geboren en in een kribbe werd gelegd, was zijn geboorte de vervulling van de geïnspireerde profetieën van veel profeten. Hij werd door God onderwezen. Hij verschaftte het leven, het licht en de weg. Menigten volgden Hem. Kinderen waren dol op Hem. De hoogmoedigen verwierpen Hem. Hij maakte gebruik van gelijknissen en onderwees door middel van zijn voorbeeld. Hij leidde een volmaakt leven. Dank zij zijn bediening konden blinden weer zien, doven weer horen en lammen weer lopen. Zelfs de doden keerden tot het leven terug.

Hoewel de Koning der koningen en de Heer der heren was gekomen, viel Hem de begroeting ten deel van een vijand of een verrader. Er volgde een scherts-vertoning die sommigen een proces noemden. De roep „Kruisig Hem, kruisig Hem“ werd in de nacht gehoord (Joh. 19:6). Daarop volgde de gang naar Golgota.

Hij werd gehoord, beschimpt, bespot en uitgejouwd, aan een kruis genageld met de opmerking: „Laat de Christus, de Koning van Israël, nu afkomen van het kruis, dat wij het zien en geloven“ (Marc. 15:32); „Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden“ (Matt. 27:42); „Zijt Gij niet de Christus? Red Uzelf“ (Luc. 23:39). Zijn antwoord was: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen“ (Luc. 23:34).

Hij stierf. Liefhebbende vrienden en familieleden legden zijn lichaam in een rotsgraf.

Op de eerste dag van de week, 's ochtenden in alle vroegte, kwamen Maria van Magdala en de andere Maria bij het graf. Tot hun ontsteltenis was het lichaam van hun Heer verdwenen. Lucas vertelt dat er twee mannen in een blinkend gewaad bij hen stonden en zeiden: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt . . .“ (Luc 24:1, 5–6). Jobs vraag: „Als een mens sterft, zou hij herleven?“ was zojuist beantwoord.

De Schriften vertellen wat er na zijn hemelvaart gebeurde. Stefanus, die het wrede lot te beurt viel om als martelaar te sterven, sloeg zijn ogen ten hemel en riep: „Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods“ (Hand. 7:56). Saulus, die op weg was naar Damascus, ontving een visioen van de opgestane, verheerlijkte Christus. Ook

Petrus en Johannes getuigden van de opgestane Christus.

Wie wordt er niet geïnspireerd door het bezielende getuigenis van Paulus aan de heiligen te Korinte, toen hij zei:

„Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften,

„en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften,

„en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalfen.

„Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijf-honderd broeders tegelijk, van wie het merendeel thans nog in leven is . . .

„Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen; maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen“ (1 Kor. 15:3-8).

God de Eeuwige Vader sprak tot de menigte op het Amerikaanse vasteland en zei: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem.

„En toen zij de stem verstonden, blikten zij opnieuw omhoog naar de hemel; en ziet, zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen . . .

„En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

„En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen . . .

„Staat op en nadert tot Mij . . . opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.

„En toen zij dit allen hadden gedaan, en er zelf getuigen van waren geweest, riepen zij eenstemmig uit: „Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem“ (3 Ne. 11:7-11, 14, 16-17).

Deze liefdevolle God die zijn gekruisigde en opgestane Zoon introduceerde was geen God zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen – de God volgens de opvatting van mensen. Integendeel, God de Vader heeft oren om onze gebeden te horen. Hij heeft ogen om onze daden te aanschouwen. Hij heeft een mond waarmee Hij tot ons kan spreken. Hij heeft een hart dat medeleven en liefde voelt. Hij is echt. Hij leeft. Wij zijn zijn kinderen en zijn naar zijn

beeld geschapen. Wij lijken op Hem en Hij lijkt op ons. Dit is de God die de wereld zo liefhad, dat Hij zijn Eniggeborene Zoon gaf, opdat wij het eeuwige leven zouden hebben.

Aan jullie, Wilma en Mark Shumway, en aan allen die een geliefde hebben verloren, geeft Hij de moed om te kunnen zeggen: „De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de naam des Heren zij geloofd“ (Job 1:21). Moge uw harten branden met de wetenschap dat de banden des doods zijn verbroken en dat de leden van uw familie, ondanks het feit dat u nu door de dood gescheiden bent, op zekere dag herenigd zullen worden om te delen in de zegeningen van het eeuwige leven.

Met mijn gehele hart en de gehele ernst van mijn ziel getuig ik als bijzondere getuige dat God inderdaad leeft. Jezus is zijn Zoon, de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Hij is onze Verlosser; Hij is onze Middelaar bij de Vader. Hij stierf aan het kruis om verzoening te doen voor onze zonden. Hij werd de eersteling van de opstanding. „Niets dat mij zoveel vreugde geeft: Ik weet, dat mijn Verlosser leeft!“ (HL nr. 10.) □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Belangrijke punten. U zou de volgende punten in uw huisonderwijsles kunnen gebruiken:

1. De dood wordt het beste begrepen wanneer wij leren over het eeuwige leven.
2. Jezus Christus is onze Verlosser. Hij stierf aan het kruis om verzoening te doen voor onze zonden.
3. Dank zij de opstanding van Jezus Christus zullen we herenigd worden met onze geliefden die gestorven zijn.

Wenken voor de bespreking

1. Welke bewijzen hebben wij van de opstanding van Jezus Christus?
2. Tijdens het paasfeest dat wij deze maand vieren, gedenken wij de kruisiging en opstanding van Jezus Christus. Wat zou een gepaste manier zijn om Pasen te „vieren“? De bespreking zou de volgende punten kunnen omvatten:
  - a. Uit de Schriften voorlezen over de kruisiging en de opstanding.
  - b. Een bezoker brengen aan het graf van een geliefde.
  - c. Bijzondere besprekingen en getuigenissen op de gezinsavond.

DE MAN DIE HAAST ALLES KWIJT WAS

Aileen Knighton

Ik maakte kennis met Frank, een rustige man van middelbare leeftijd, in het ziekenhuis in Salt Lake City waar ik als verpleegster werkte. Hij werd opgenomen voor onderzoek in verband met de slechte bloedsomloop in zijn linkerbeen. Na een aantal dagen verergerde de toestand. De artsen waren het erover eens dat Franks been onder de knie moest worden geamputeerd, hetgeen gebeurde.

De ene dag na de andere ging voorbij en het begon mij op te vallen dat Frank, althans wanneer ik dienst had, nog geen enkele keer bezoek had gehad. Er waren ook geen telefoontjes of brieven van vrienden of familieleden geweest.

Daar ik nieuwsgierig was geworden over deze man die zo alleen scheen te zijn, keek ik eens in zijn dossier. Er werd geen woonadres vermeld op zijn opname-formulier; hij was een zwerver, die zonder vast adres het land doorkruiste. Hij had een zuster in Texas opgegeven als zijn naaste familielid.

Daar geen van mijn collega's verder iets wist te vertellen over Frank, ging ik op zekere dag naar hem toe.

Zoals altijd lag hij met omgekamde haren voor zich uit te staren. Zijn gezicht vertrok van de pijn terwijl hij probeerde wat gemakkelijker te gaan liggen.

„Kan ik u helpen?” vroeg ik.

„Nou, u zou dat kussen hier,“ zei hij en wees op zijn bovenbeen.

„Het lukt me maar niet wat gemakkelijker te liggen. Doet het altijd

zo'n zeer? Ben ik niet toe aan een spuitje voor de pijn?”

„Het spijt me,“ zei ik. „Het is nog te vroeg voor uw volgende injectie. Kom, ik zal u eens een glas water inschenken.“ Terwijl ik de waterkan nam en zijn glas vol-schonk, vroeg ik: „Komt u uit deze omgeving?”

„Nee. Toen ik bij mijn laatste baas in Nevada klaar was, ben ik naar Salt Lake City gekomen om werk te zoeken. Maar eigenlijk was ik op weg naar Montana.”

„Hoezo? Hebt u daar familie zitten?”

„Nee. Ik heb helemaal geen familie.“ De woorden schenen hol te klinken in het vertrek.

„Ik ben mijn

familie kwijt.”

Hij wierp mij weer een blik toe terwijl de pijn hem deed grijpen naar wat er nog over was van zijn been.

Ik legde mijn hand op zijn schouder en bleef bij hem staan totdat de pijn kennelijk weer wat was afge-zakt.

„Het was een auto-ongeluk,“ legde hij uit. „Mijn vrouw en vijf kinderen – allemaal weg.”

Toen ik wat later in het kantoor-tje zat, probeerde ik me het grote verlies dat deze man geleden had in te denken. Eerst zijn gezin, en nu zijn been. En hij was in een vreemde stad, zonder vrienden of familie om hem door de ervaring heen te helpen.

Toen ik mijn collega's op de hoogte bracht van Franks verhaal, besloten we dat wij zijn vrienden en familie zouden worden. Wij

kwamen erachter dat hij na het ongeluk steeds van de ene stad naar de andere was gereisd, een poosje werkte en dan weer verder trok, op zoek naar iets wat de plaats zou kunnen innemen

Deze man
zonder familie,
zonder werk en zonder
thuis, had mijn nieuw-
gierigheid gewekt.

Iedere verpleegster deed iets meer voor Frank. De ene zorgde er voor dat hij voldoende lectuur had. De andere bracht regelmatig bloemen mee uit haar tuin.

van alles wat hij verloren had. Maar het was hem niet gelukt. Hij was bang om weer lief te hebben, voor het geval het hem weer zou worden ontnomen.

Iedere verpleegster had zo haar eigen manier om iets voor Frank te doen. De ene ontdekte dat Frank graag westerns las en zorgde er dus voor dat hij er steeds een bij de hand had. De andere bracht regelmatig bloemen mee uit haar tuin. Nog een andere bracht hem lekkers waar hij van hield.

De familie van de patiënt in het bed naast dat van Frank raakte er ook bij betrokken. Wat de Parkers meebrachten voor Frank ontroerde mij. Zij gaven hem een foto van hun familie. Hij was er trots op en zorgde dat hij er steeds naar kon kijken.

Hij zei: „Omdat ik geen eigen familie meer heb, willen de Parkers dat ik me welkom voel bij hun familie. Dat doet me goed. Ik kijk

zo graag naar de kindertjes.“ En dan wees hij naar ieder kind en vertelde hoe het heette. Kennelijk was hij er even trots op alsof het zijn eigen kinderen waren.

Weldra kwamen de artsen erachter dat de abnormale pijn in Franks been werd veroorzaakt door complicaties bij het genezingsproces. De enige oplossing voor dit probleem was een verdere operatie, die inhield dat het been boven de knie moest worden afgezet. Het was een verschrikkelijke tegenslag voor Frank. Hij wilde met niemand van het verplegend personeel praten, behalve om te vragen om een volgend spuitje.

In de nacht voor zijn operatie liet Frank zich op de vloer zakken en sleepte zich naar het raam op de derde verdieping, met de bedoeling eruit te springen en aan alles een eind te maken. Geen pijn, geen neerslachtigheid of schrijnen van

binnen meer. Geen eenzaamheid meer. Maar het lukte hem niet het raam open te krijgen. In wanhoop viel Frank op de grond neer en liet zijn tranen de vrije loop.

De operatie ging volgens plan. Deze keer genas de stomp zoals het hoorde en was de pijn veel minder. Wij waren allemaal opgelucht dat Frank het eindelijk beter maakte.

De familie Parker legde contact met de zendelingen en Frank was zeer ontvankelijk voor hun boodschap. Vervolgens nam die geweldige familie Frank op in hun huis zodra hij uit het ziekenhuis was ontslagen. Zodra zijn been genezen was, werd hij gedoopt. Hij heeft nu een hele nieuwe levenshouding en het verlangen om opnieuw te beginnen. Frank kijkt ook verlangend uit naar de dag dat hij en zijn

vrouw en vijf kinderen aan elkaar verzegeld worden.

Ook ik heb een belangrijke les uit deze ervaring geleerd. Toen ik mij in het begin had afgevraagd wat ik voor Frank kon doen, had ik overwogen hem een Boek van Mormon te geven. Ik had er zelfs een meegebracht, maar het was niet verder gekomen dan mijn kleedkastje. Later heb ik Frank verteld over het boek dat in mijn kastje was blijven liggen. Hij vond het best een amusant verhaal, maar hief toch zijn vinger en zei me die influisteringen nooit meer terzijde te schuiven.

Ik hoop mij daaraan te houden. □

Aileen Knighton is jeugdwerksecretaresse van de Wijk Farmington 12 Utah.

LIEFDEDIENSTEN

Thelma Williams

MIJN ECHTGENOOT KREEG GEHEEL ONVERWACHTS EEN BEROERTE, EN IK MOEST HEM 24 UUR PER DAG VERZORGEN.

Soms denken we dat alleen de zusters in de kerk liefdediensten verrichten. Maar in onze wijk waren het de hogepriesters die ons gezin met raad en daad ter zijde stonden.

Op zekere dag kreeg mijn echtgenoot geheel onverwachts een beroerte die de linkerhelft van zijn lichaam verlamde. Hij lag twee en een halve maand in het ziekenhuis, en toen hij thuis kwam moest ik hem 24 uur per dag verzorgen. Andere gezinsleden, die vele kilometers ver weg wonen, belden op en schreven lieve, bemoedigende brieven, maar het was niet mogelijk voor hen om te komen helpen met de verzorging van mijn man.

Mijn man was nog geen dag uit het ziekenhuis toen Cliff Barton, onze huisonderwijzer, langs kwam om te kijken hoe de hogepriesters in de wijk konden helpen.

Wij kwamen overeen dat het zowel voor mijn man als mij het beste zou zijn als ik mij elke week een paar uurtjes kon losmaken van het huishouden.

Vanaf die tijd hielden liefdevolle en zorgzame hogepriesters mijn man elke week een paar uurtjes gezelschap. Hun verhalen, humor en gezelschap brachten geestelijke en intellectuele verlichting in ons huis.

Mannen die we voorheen amper kenden, zijn nu goede vrienden omdat zij zich gegeven hebben in onbetaalbaar dienstbetoon aan ons. Zonder mankeren gaat op de eerste maandag van de maand de telefoon; het is broeder Barton, die wil weten hoe mijn schema voor de komende week eruit ziet, zodat hij de bezoeken kan regelen.

Deze mannen zijn geweldig, zorgzaam en teder. Hun bezoeken hebben de lange, koude winterdagen korter gemaakt, de saaië dagen vrolijker, en de zonnige dagen stralender.

In onze wijk twijfelt men er niet aan, de broeders weten hoe zij moeten dienen. □

Thelma Williams is werkzaam als muzikleidster van de zustersulpvereniging in de Wijk Oak Hills vian de Ring Oak Hills Provo Utah.

DE VERZ

Onze Vader was getuige van de intense lichamelijke en geestelijke foltering die zijn Eniggeboren Zoon leed in Getsemane en aan het kruis. En net zoals Hij onze pijn kan verwijderen, had Hij ook zijn Zoon die pijn en

O E N I N G

foltering kunnen besparen; ja, Hij had de macht om de bittere beker aan de Verlosser voorbij te laten gaan, maar, wegens zijn liefde voor ons, stond Hij toe dat zijn Zoon die grootste van alle offers bracht.

EEN OVERWEGING VAN DE GENEZENDE KRACHT VAN DE VERZOENING

Edwin W. Aldous

Hebt u ooit moeten toekijken hoe een geliefde leed terwijl u machteloos was om de pijn weg te nemen? Als arts heb ik vaak ouders in deze positie zien verkeren: niet in staat om te helpen, maar met een allesverterend verlangen om iets te doen wat de pijn en het lijden van hun kind zou kunnen verlichten.

De driejarige Monique werd 's nachts om drie uur met spoed in het ziekenhuis opgenomen. Er moesten haar antibiotica worden toegediend en wellicht wachtte haar een operatie. Omdat haar aderen zo klein en dun waren, moesten de verpleegsters herhaaldelijk pogingen doen om de naald erin te krijgen. Het duurde wel een uur voordat zij een ader gevonden hadden die groot en sterk genoeg was.

De achtjarige Tom is betrokken geweest bij een auto-ongeluk, waarbij hij een gebroken jukbeen en een ernstig oogletsel opliep. Hij heeft al twee operaties ondergaan en zal er nog twee moeten hebben voordat zijn oog er weer normaal uitziet.

De dertienjarige Frank raakte slaags met een andere jongen. Helaas hield hij er een gebroken kaak aan over, waardoor hij zijn mond zes weken lang niet open kon doen.

In elk van deze gevallen – en in ontelbare andere – hadden de ouders graag het lijden van hun kind op zich genomen, als dat mogelijk was geweest. Het maakt niet uit of het lijden van het kind het gevolg is van onvoorzichtigheid of ongehoorzaamheid of omstandigheden waar het kind niets aan kan doen. De ouders staan machteloos en moeten soms de kamer verlaten omdat zij het lijden van hun kind niet kunnen aanzien.

Er is nog een ander soort lijden dat erger is dan lichamelijke pijn. Geestelijke pijn kan permanent en eeuwig zijn en kan tot de geestelijke dood voeren.

Gelukking hebben wij nog een ouder – onze Vader in de hemel – die zowel lichamelijke als geestelijke pijn kan wegnemen en dat ook inderdaad doet. Door de verzoening van Jezus Christus zullen we uit de lichamelijke dood opstaan; en als wij ons bekeren, zullen wij tevens van geestelijke pijn en de geestelijke dood worden verlost.

Onze Vader was getuige van de intense lichamelijke en geestelijke foltering die zijn Eniggeboren Zoon leed in Getsemane en aan het kruis. En net zoals Hij omzeijde pijn kan verwijderen, had Hij ook zijn Zoon die pijn en foltering kunnen besparen; ja, Hij had de macht

om de bittere beker aan de Verlosser voorbij te laten gaan, maar, wegens zijn liefde voor ons, stond Hij toe dat zijn Zoon die grootste van alle offers bracht.

Om met de woorden van ouderling Melvin J. Ballard te spreken: „O, ik dank Hem voor dat moment, waarin Hij zijn Zoon had kunnen redden, en ik prijs Hem, dat Hij ons niet in de steek liet, want Hij had niet alleen de liefde voor zijn Zoon in gedachten, maar Hij koesterde ook liefde voor ons. Ik verheug mij erin dat Hij niet tussenbeide kwam en dat zijn

liefde voor ons het voor Hem mogelijk maakte het uit te houden en het lijden van zijn Zoon aan te zien en Hem tenslotte aan ons te geven, onze Heiland en Verlosser.

Zonder Hem, zonder zijn offerande, zouden wij gebleven zijn wat wij waren en nooit de mogelijkheid hebben gehad om verheerlijkt in zijn tegenwoordigheid terug te keren. Daarom is dit ten dele wat het onze Vader in de hemel heeft gekost om de gave van zijn Zoon aan de mensenkinderen te schenken.” (Aangehaald in Bryant S. Hincley, *Sermons and Missionary Service of Melvin Joseph Ballard*, Salt Lake City: Deseret Book, 1949, blz. 154–155.)

Als bisschop is het mij een grote vreugde raad te geven aan leden die hun overtredingen onderkennen en aan het begin staan van het proces van de bekering. Om hun verdriet wegens zonde en hun tranen wegens overtreding te kunnen delen – en dan de vergeving te kunnen overwegen die door de verzoening mogelijk is gemaakt – is een van de heerlijkste ervaringen van een bisschop.

Het aanschouwen van de genezende uitwerking van de verzoening is het aanschouwen van het wezen van het evangelie. De verzoening is van toepassing op ons allen: wij hebben allemaal behoefte aan bekering, en het is slechts door de Heiland dat wij ons van onze zonden en ons lijden kunnen ontdoen en kunnen worden zoals onze Vader in de hemel.

Wat een heerlijke hoop schenkt de verzoening ons allen. Wat zijn wij gezegend met een Verlosser die in staat was onze lasten op zijn eigen schouders te nemen – en dat ook deed. En wat zijn wij dankbaar voor een Vader die zijn Zoon toestond ons te genezen! □

De arts Edwin W. Aldous, is bisschop van de Wijk Butler 16, de Ring Salt Lake Wasatch (Utah).

松内孝子
Annette Horinchi

Kyoko Karita is momenteel werkzaam als full-time zendelinge in het Zendingsgebied Tokyo Noord. Dit artikel verscheen eerder in aangepaste vorm in het plaatselijke nieuws in de Japanse Ster.

モルモニの経

MIJN ONVERVANG- BARE METGEZEL: HET BOEK VAN MORMON

Sinds mijn schooljaren heb ik grote interesse voor de verschillende godsdiensten. Ik woonde vele kerkdiensten bij en luisterde naar vele toespraken. Toen ik net op de middelbare school zat, begon ik naar de ware kerk te zoeken, net als Joseph Smith, en bad dat ik die mocht vinden.

Op een goede dag kwam een vriend, die ik al een tijdje niet gezien had, het klaslokaal binnen met een Boek van Mormon in zijn hand, dat was de eerste keer dat ik er een zag. De kaft, met iemand die op een hoorn blies, wekte mijn nieuwsgierigheid en daarom vroeg ik hem: „Wat is dat?“ En zo begon ik meer over de kerk te leren.

Het Boek van Mormon werd mij zeer dierbaar, zoals het dat ook is voor vele anderen in de wereld. Het is niet zomaar een boek. Het geeft mij grote kracht. Ik droeg het altijd bij me, zodat ik erin kon lezen wanneer ik er tijd voor had. Na een tijdje kwam ik tot de ontdekking dat ik meer kon doen dan het alleen maar lezen. Ik realiseerde me dat er vele mensen zijn die, net als ik, behoefte hebben aan de woorden van de Heer.

Soms zegt de Geest mij met iemand te praten. Wanneer dat gebeurt, bid ik om te weten wat ik moet zeggen, en dan zeg ik het. Dat gebeurt geregeld.

Omdat mijn Boek van Mormon vol staat met persoonlijke notities en ik het liever niet weggeef, besloot ik een extra exemplaar bij me te dragen. Ik kwam er echter al gauw achter dat één exemplaar soms niet genoeg is, dus droeg ik er twee bij me.

Tegen de wens van mijn moeder in, zij ziet mij liever met een beschaafd handtasje, begon ik een zware schouder tas met alleen maar exemplaren van het Boek van Mormon mee te zeulen. Het gewicht van m'n tas herinnert mij eraan dat ik een heilige der laatste dagen ben die iets belangrijks te geven heeft. Als ik moe ben, doe ik des te liever zendingswerk, om het extra gewicht kwijt te raken.

Als ik mensen vertel hoe belangrijk het Boek van Mormon voor mij is en hoe fijn ik het vind om het met anderen te delen, aanvaarden zij het meestal. Zij zullen het misschien niet meteen lezen, maar je weet nooit wanneer die persoon zich gaat afvragen wie hij is, wat het doel van het leven is en wat zijn bestemming is. Dan zal hij zich misschien mijn getuigenis herinneren en het boek openslaan.

Wanneer ik iemand een exemplaar van het Boek van Mormon geef, probeer ik me altijd zijn gezicht voor te stellen als hij tot de ontdekking komt dat het boek een getuige is van Jezus Christus, dat het zijn leringen bevat, waaronder het plan van zaligheid en de liefde van onze Hemelse Vader voor ons. Die ontdekking kan hun leven veranderen.

Af en toe ga ik naar het plaatselijke distributiecentrum om tien exemplaren van het Boek van Mormon te kopen. Wanneer ik de trein naar huis neem is er altijd iemand die tegen mij zegt: „Dat lijkt me een zwaar pakje. Zal ik het op schoot nemen?” (In Japan staat men in het openbaar vervoer niet op voor elkaar. De treinen zijn altijd *overvol*, zelden is er plaats om een

pakje op de vloer te zetten. Daarom is het heel gewoon dat iemand die een zitplaats heeft, aanbiedt een pakje vast te houden voor iemand die staat. Vert.) Wanneer dat gebeurt geef ik hem altijd een Boek van Mormon als blijk van waardering. Dan geef ik ook altijd mijn getuigenis dat het boek van God komt en vertel ik hoe belangrijk het boek voor mij is. Eens keek een passagier naast de persoon die mijn pakje vasthield, nauwlettend toe. Ook hij wilde mijn pakje vasthouden!

Zelfs het vasthouden van mijn Boek van Mormon brengt mij zegeningen. Zo vind ik het fijn mijn Boek van Mormon vast te houden als ik ga slapen; als ik mij wel eens onzeker voel, helpt me dat rustig in slaap te vallen. U kunt zich voorstellen hoe gezegend ik mij voel wanneer ik erin lees.

Wanneer ik mij onrustig voel omdat ik mij hoogmoedig opstel, dan spreekt koning Benjamin tot mij. (Mos. 2:20–22, 24–26.) Wanneer ik lijd onder mijn zwakheden, word ik onderwezen door Moroni en Nephi. (Ether 12:27 en 2 Ne. 4:17–35.) Wanneer ik twijfel, lees ik over Nephi (1 Ne. 3:7). Wanneer ik bang ben om mijn getuigenis te geven, spreekt Abinadi tot mij die zijn getuigenis gaf met gevaar voor zijn eigen leven.

Ik denk aan Amulek (Alma 15:16), die werd verworpen door hen die eens zijn vrienden waren; aan de moed die werd getoond door de tweeduizend heldhaftige strijders (Alma 57:19–21); aan de anti-Nephi-Lehieten, die blijk geven van een nederige bekering, en diepe liefde voor hun medemensen (Alma 24); aan geweldige zendelingen zoals Alma, Ammon, Aäron en Muleki; aan de nederigheid en het grote geloof van de broer van Jared; aan koning Lamoni, wiens hart zuiver was als dat van een kind; aan Moroni en Samuël, de Lamanitische profeet, die overtuigd waren van hun geloof en moed. Ik vraag me af waar Moroni aan dacht toen hij alleen was overgebleven na de grote veldslag bij de heuvel Cumorah, en toen hij de gouden platen begroef.

Ik waardeer het dat Joseph Smith deze zelfde heilige platen angstvallig beschermdde, en dat hij waardig was om deze te vertalen, zodat wij nu het Boek van Mormon hebben. Ik vind het een vreugde en een voorrecht om het Boek van Mormon als metgezel te hebben, en ik bid dat ik de schrijvers ervan eens zal mogen ontmoeten. □

„DE LIEFDE KWETST NIEMANDS GEVOEL”

Doel: Een positief voorbeeld geven van het naleven van het evangelie van Jezus Christus

Komt achter Mij,” zei Jezus, en Simon Petrus en Andreas lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem (zie Matt. 4:18–20). Net zoals die eenvoudige vissers, die Christus’ discipelen werden, streven ook wij ernaar Hem te volgen. Hij verrichtte wonderen, was een voorbeeld van volmaaktheid en bracht door zijn verzoening en opstanding de onsterfelijkheid en het eeuwige leven binnen ons bereik.

Hij heeft gezegd: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren” (Joh. 14:15) en „Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander” (Joh. 13:35). Hoe kunnen wij onze liefde voor Jezus en voor elkaar tonen? Hoe kunnen wij zijn geboden bewaren en een voorbeeld zijn dat anderen ertoe zal brengen Hem te willen volgen?

Wij zijn allemaal in de gelegenheid het evangelie te verkondigen door thuis, op het werk, op school en in de maatschappij een goed voorbeeld te zijn. In de patriarchale zegen van een jonge vrouw stond dat waar zij zich ook zou begeven, de mensen de kerk zouden beoordelen aan de hand van haar voorbeeld. Zij heeft sindsdien veel gereisd, eerst toen zij tijdens haar studietijd met een groep optrad en later voor haar werk. Zij is haar zegen steeds indachtig geweest en is vaak in de gelegenheid geweest om met niet-leden over de kerk te spreken.

Een andere zuster, die nog maar kort lid van de kerk was, werd op een zondag verrast toen zij een zuster hoorde spreken over het zich kleden met het oogmerk op zekere dag naar de tempel te kunnen gaan. „De raad van die zuster sprak mij heel erg aan,” vertelde ze. „Toen ik erover nadacht, kreeg ik het verlangen ertoe te komen hoe ik mij precies zou kleden als ik al naar de tempel was geweest.” Zij begon minder geschikte kleding af te danken en bij nieuwe aankopen de normen van de kerk voor ogen te houden. Toen zij twee jaar later naar de tempel ging, hoorde zij geen veranderingen aan te brengen in haar garderobe; haar kleding was aantrekkelijk en fatsoenlijk.

Een positief voorbeeld geven houdt verband met liefde en respect voor anderen en verdraagzaamheid ten opzichte van hetgen zij geloven. In een handboek dat gebruikt wordt op het opleidingsinstituut voor

zendingen staat: „Etiquette en goede manieren zijn gebaseerd op respect voor andermans gevoelens, meningen, bezit en tijd. Een dergelijk respect laat zien dat wij bezorgder zijn om anderen dan om onszelf.” (*Ye Are the Light of the World*, blz. 77–78.) Hoe wij anderen behandelen is een weerspiegeling van wat wij zijn en wat wij geloven.

Het is vaak gemakkelijker vrienden en kennissen – en zelfs onbekenden – met respect en verdraagzaamheid te bejegenen dan zij die ons het naaste staan. Wanneer we dan nog, ziek of onder spanning staan, spreken we dan nog steeds op vriendelijke toon tegen een ongehoorzaam kind, een onattente echtgenoot of een boze kamergenoot? De apostel Petrus heeft ons de volgende raad gegeven: „Weest allen eensgezind, medelijdend . . . ootmoedig” (1 Petr. 3:8).

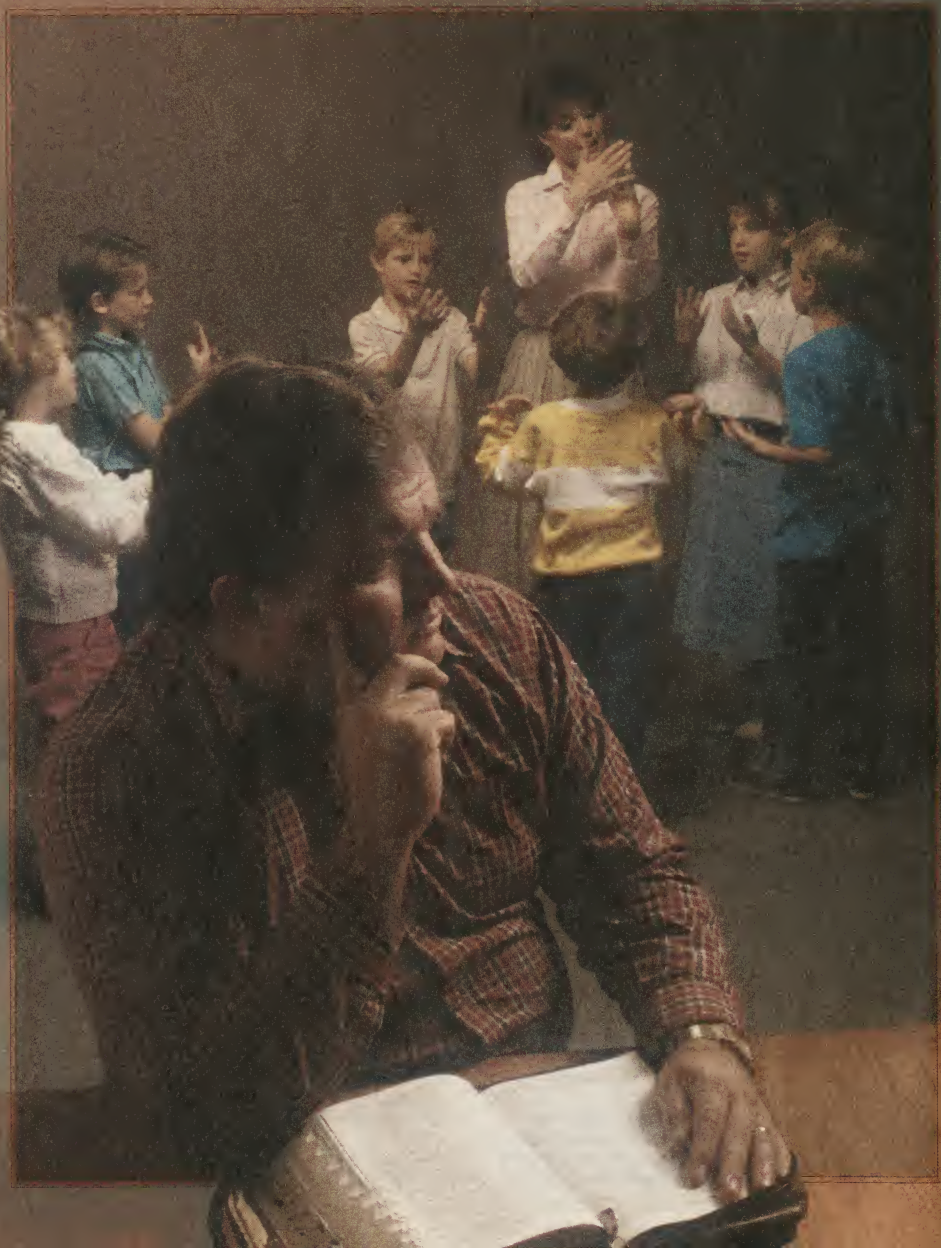
Respect en verdraagzaamheid gaan hand in hand met eerbied voor het leven zelf. Wij behoren al Gods kinderen, evenals al zijn scheppingen, te eren en te respecteren. Wanneer wij bedenken wie wij zijn en dienovereenkomstig handelen, kunnen wij leren liefde te hebben die, zoals de apostel Paulus zei: „Niemand's gevoel kwetst” (zie 1 Kor. 13:4–5), en ons zal helpen anderen lief te hebben zoals de Heiland ons liefheeft.

„Een mooie, bescheiden en hoffelijke vrouw is de kroon op de schepping,” heeft president David O. McKay eens gezegd. „Wanneer zij aan deze deugden nog andere waarden toevoegt, zoals rechtvaardigheid en godsvrucht, en een onweerstaanbaar verlangen anderen gelukkig te maken, zal geen mens eraan twifelen dat zij tot de waarlijk groten wordt gerekend.” (*Man May Know for Himself*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1969, blz. 261.) □

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Vertel een ervaring waarbij iemand door een positief voorbeeld ten goede werd beïnvloed.
2. Bespreek met de zuster de verschillende terreinen waarop wij een goed voorbeeld kunnen zijn.

(Zie het Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 205, 251–252, 236–237, 272, 277–279; en alle verwijzingen onder liefde in overig materiaal.)

STREEF IN HET HUWELIJK NAAR DE GEEST

Als wij de Heer proberen te gehoorzamen,
is de relatie die wij met onze huwelijkspartner wensen
gemakkelijker op te bouwen.

Terrence D. Olson

Als Karin maar niet zo agressief was, dacht Henk, dan zou onze verhouding beter zijn. Hij en zijn vrouw waren al een tijdje van elkaar vervreemd en Henk wilde zo graag die eenheid weer ondervinden die Karin en hij hadden toen ze pasgetrouwd waren.

Henk meende dat een goede verhouding met zijn vrouw alleen mogelijk was als Karin zich veranderde. Maar toen begon hij in te zien dat ook hij zich misschien zelf moest veranderen. „Wat moet ik doen om weer met Karin één te zijn?“ vroeg hij zich af. Die vraag voerde tot een andere: „Wat voor soort mens behoort gij daarom te zijn?“ (Zie 3 Ne. 27:27.)

Die vraag liet hem niet met rust. Hij herinnerde zich, bijvoorbeeld, hoe zenuwachtig Karin afgelopen zaterdag was geweest toen ze zich voorbereide op een jeugdwerkvergadering. Hij was chagrijnig geweest, omdat hij bang was dat ze door haar te laat zouden komen voor de voetbalwedstrijd van hun zoon. In de loop van die middag was de spanning gestegen en hij was bovendien nog jaloers geworden op de vele uren die Karin investeerde in de voorbereiding van de vergadering.

Maar nu, nu hij onder invloed van de Geest de Schriften las, begon dat voorval er anders uit te zien. Wat voor soort mens was hij geweest? Was hij hulpvaardig geweest of had hij haar in haar roeping gesteund? De bewijzen waren tegen hem.

Het werd hem duidelijk dat de beschuldigingen tegen zijn vrouw een uitdrukking van egoïsme waren geweest. Hij vroeg zich af waarom hij zo blind had kunnen zijn. Haar steun en opoffering voor hem veroordeelde hem nog meer. Diezelfde zaterdag toen hij zich zo geërgerd had, was Karin vroeg opgestaan om voor hem een werkstuk te typen voor kantoor.

De Schriften beschrijven Henks situatie heel duidelijk: „Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met

Hem (Christus) hebben en in de duisternis wandelen, dan liegen wij en doen de waarheid niet“ (1 Joh. 1:6).

Toen Henk zich begon te bekeren van het kritiseren en de Heer om hulp vroeg, ontving hij nog meer ingevingen van de Geest. Hij zag in wat hij vroeger had geweigerd in te zien: dat zijn houding moest verbeteren. De Heilige Geest liet hem zien hoe hij met zijn vrouw geestelijk één kon worden in plaats van hoe hij haar kon veranderen.

Wat voor soort antwoorden?

Als we de Heer proberen te gehoorzamen, kunnen we de gewenste geestelijke eenheid met onze partner gemakkelijker bereiken. De Geest zal ons leren wat voor soort mens we moeten zijn.

Maar wat voor antwoorden kunnen we verwachten, als we de Heer benaderen nadat we onze partner al als agressief, onrechtvaardig of ongevoelig hebben veroordeeld? Kunnen we met zo'n wrok duidelijk antwoord op onze gebeden krijgen? De waarheid is dat zolang we een gevoel van jaloezie of wrok of boosheid hebben of wat voor onchristelijk gevoel ook, we de leiding van de Geest in de weg staan.

Maar hoe moet het wanneer de ene partner oprecht goddelijke leiding zoekt en de andere niet? Wat vaak gebeurt, ofschoon het niet hoeft of zou moeten gebeuren, is dat degene die naar de Geest streeft geraakt wordt door wat hij of zij ziet als onverschilligheid of „ongehoorzaamheid“ van de partner. In plaats van lief en aardig wordt hij of zij nu streng, ongeduldig en wellicht zelfs arrogant.

Sommigen proberen deze reactie te rechtvaardigen door te zeggen: „Dat laat nu precies zien hoe frustreerend een ongehoorzame partner kan zijn. Het is erg moeilijk voor me om de raad van de Heer op te volgen

als mijn man er niets om geeft of me daarin dwarszit."

Dit argument is verkeerd. Het impliceert dat we alleen van de invloed van de Heilige Geest gebruik kunnen maken om onze omstandigheden te verbeteren, als diezelfde omstandigheden er niet waren. De waarheid is dat het niet verkrijgen van inspiratie geen gevolg is van onze omstandigheden, maar wel van onze houding. Een gezegde uit een andere taal luidt: „Wij doen stof opwaaien en beklagen ons dan dat we niets kunnen zien."

„Ik denk dat je bang bent"

Cynthia kwam na de ZHV-vergadering huilend thuis. Ze had de les zorgvuldig voorbereid en gemeend dat hij goed was verlopen. Na afloop had ze twee zusters op de gang gehoord die haar kritiseerden. Dat deed pijn.

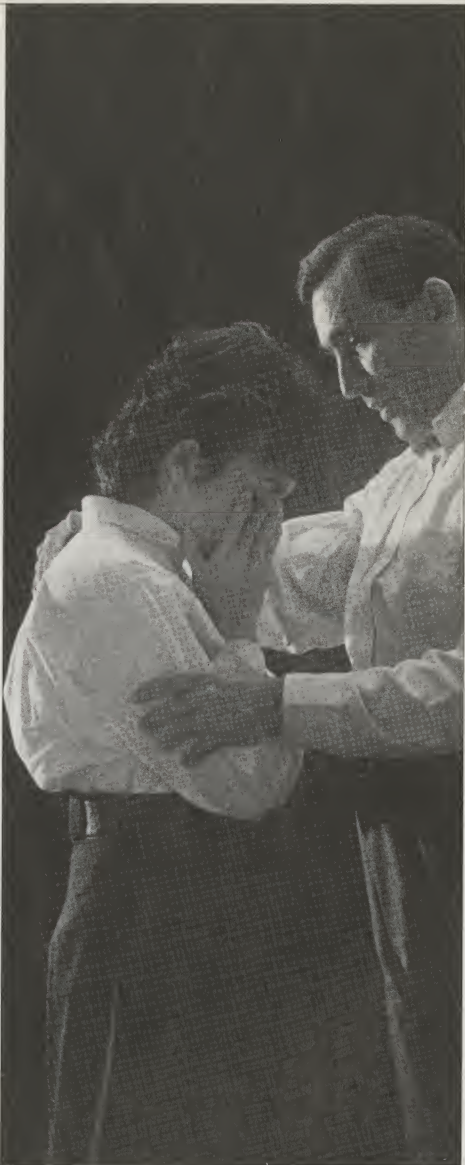
Ze vertelde Cor, haar man, wat er was gebeurd. Als de zusters er zo over denken, zei ze, dan vraag ik de bisschop om ontheffing. Cor stelde een minder haastige reactie voor. „Waarom wacht je niet op de leiding van de Geest?" vroeg hij.

Cynthia voelde zich gefrustreerd. „Je bent al net als alle anderen," riep ze. „Je begrijpt niet eens wat ik doormaak, maar vertelt me wel wat ik moet doen!"

Cor had met haar kunnen bekvechten, maar dat deed hij niet. Hij wreef Cynthia niet eens onder de neus dat ze hem op dezelfde manier behandelde als de zusters haar behandeld hadden. Hij zei daarentegen eenvoudigweg: „Ik heb echt niets tegen jou."

Cynthia aarzelde. Ze wist niet of hij oprecht was of zich moreel als meerderwaardig opstelde. Cor zei nog: „Ik wil erover nadenken," en ging de kamer uit.

Hij was begaan met zijn vrouw omdat ze zo behandeld was en daaronder leed. Haar beschuldiging deed

pijn, maar hij schoof ze van zich af. Cor voelde hoe verkeerd het zou zijn om te doen wat zij deed: het iemand betaald zetten. Hij dacht over het probleem na en bad. Hij besefte dat hij Cynthia's hart niet met geweld kon verzachten. Alleen de Geest kon dat bewerkstelligen.

Wat Cor deed is maar een voorbeeld van wat iemand kan doen die door de Geest geleid wordt. De Heer geeft individueel antwoord op elke situatie apart. „Ik denk dat je bang bent,“ zei Cor tenslotte tegen Cynthia. In zijn hart was niets dan liefde en bezorgdheid voor haar. „Ik weet niet waarvoor je bang bent, maar ik geloof dat de volmaakte liefde de vrees uitdrijft. Misschien ligt de oplossing van het probleem dat je gekwetst bent in het liefhebben van de zusters die je gekritiseerd hebben.“

De woorden „vrees“ en „liefhebben“ gingen niet uit Cynthia's gedachten. Ze verzachtte haar hart en ze begon spijt te krijgen van haar harde woorden omdat ze inzag dat haar man van haar hield. De volgende dag zei ze tegen hem: „'t Spijt me dat ik dat tegen je gezegd heb. Ik heb ook spijt van mijn reactie op het gedrag van de zusters. Toen ik als ZHV-lerares werd aangesteld, beloofde de Heer mij dat ik de last van anderen zou kunnen verlichten. Door m'n hoogmoed ben ik zelf tot last geworden.“ Met het inzicht dat de Geest haar gegeven had, begon Cynthia haar zelfvertrouwen terug te winnen en meer christelijke liefde te tonen voor de zusters die ze onderwees.

Stel God op de eerste plaats

Eenheid in het huwelijk kan een machtige uitnodiging aan de Geest zijn om in het gezin te komen. Een echtbaar hoeft niet onder twee spat te lijden zoals de twee echtparen die als voorbeeld dienden. Zij die er

naar streven de verbonden na te komen die ze met elkaar gesloten hebben en proberen Gods wil te doen, zullen één worden. In zo'n huwelijk moedigt de een de ander aan om zo te leven dat hij of zij door de Geest wordt geleid, door een voorbeeld van liefde en bezorgdheid te zijn en God op de eerste plaats te stellen. Wat zulke echtparen van andere echtparen onderscheidt, is wat de herstelde kerk van andere kerken onderscheidt: de leiding en heiligende invloed van de Geest.

In dit licht gezien is wat we *zijn* van meer wezenlijk belang voor het ontvangen van influisteringen dan wat we *doen*. We kunnen met uiterlijk vertoon dat op andere mensen goed werkt, onze werkelijke bedoelingen voor de Heer niet verborgen houden. Hij die zijn hart niet voor God heeft opengezet, zal vergeefs Gods leiding proberen te verkrijgen. „Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?“ (Mos. 5:13.) Om voor individuele inspiratie in aanmerking te komen moeten we gehoor willen geven aan de constante uitnodigingen van de Geest om goed te doen.

Sommigen denken dat het idee van een gehoorzaam leven om openbaring te ontvangen goed is voor anderen maar voor hen onpraktisch. De ervaringen van Henk, Karin, Cor en Cynthia leren dat als we de prijs in ootmoed en ijver betalen, we de influisteringen van de Geest *mogen* ontvangen. Wij kunnen onze problemen oplossen, zoals die twee echtparen hun problemen opgelost hebben. □

Terrence D. Olson is assistent-decaan van de faculteit gezins- en maatschappijleer aan de Brigham Young University in Provo (Utah). Hij is raadgever in het presidium van de zesde ring van de Brigham Young University.

Onlangs spraken we in onze priesterschapsvergadering over bidden en de rol van het gebed in ons leven. We spraken over waar en hoe je kunt bidden en tenslotte belanden we bij onze eigen ervaringen met het bidden.

Hoewel de Heer mijn gebeden honderden keren heeft verhoord en mijn getuigenis van het gebed altijd buitengewoon sterk is geweest, dacht ik onmiddellijk aan een ervaring die ik tijdens mijn recutenopleiding in San Antonio (Texas) in 1968 opdeed.

Mijn opleidingsgroep bij de luchtmacht kreeg gebouw nummer 1019 toegewezen. Het was het gebruikelijke Amerikaanse

militaire gebouw met twee verdiepingen en dubbele deuren aan beide uiteinden en een rij ramen aan weerszijden. Het stond tussen honderden soortgelijke gebouwen, allemaal wit geschilderd.

Het bed dat ze mij gaven was op de bovenverdieping achteraan. Als je bovenaan de trap kwam, had je het kantoorje van de instructeur aan je rechterhand, het toilet aan je linkerhand en een donkere houten vloer recht vooruit.

Mijn bed stond op één lijn met dertig andere stapelbedden. Mijn kast stond aan het hoofdeinde. Ik sliep onderin.

Boven mij sliep William E. Wilson, Willy genaamd, klein van

postuur, sterk, zwart, opgegroeid in het zuiden van de Verenigde Staten, erg religieus, een prima kerel.

Vanaf de eerste dag in de kazerne had ik meer dan normaal de behoefte aan gebed, maar ik vroeg me af hoe ik in de zaal zou kunnen neerknielen.

De eerste nacht wachtte ik geduldig totdat het licht uitging. Om negen uur ging het automatisch uit door middel van een tijdschakelaar in het kantoorje van de instructeur. Om kwart voor vijf 's morgens ging het weer aan.

Om ongeveer twintig over negen gleed ik vlug m'n bed uit en knielde neer. Ik vroeg God om me te helpen een mogelijkheid te

BIDDEN IN GEBOUW 1019

John B. Fish

vinden om zonder onderbrekingen te bidden.

Hoewel we allemaal in bed behoorden te zijn, gingen vele mannen door met laarzen poetsen bij het licht van een zaklantaarn of brieven schrijven bij het licht van een sigarettenaansteker. Velen lagen gewoon te praten.

Na het bidden klom ik voorzichtig in bed om Willy niet te storen. Dat deed ik een week lang elke avond.

Op de eerste sabbatmorgen mochten we tot zes uur uitslapen. Toen ik een paar minuten over zes slaperig op de rand van m'n bed zat, kwam onze instructeur, sergeant Bradbury, op de zaal.

Met een strenge stem riep hij:

„Wil er nog iemand naar de kerk vandaag?”

„Ja, sergeant!” riep ik. Er viel een doodse stilte in het gebouw, zowel op de bovenverdieping als op de begane grond.

„Kom naar m'n kantoor, Fish,” beval hij rustig.

In die eerste week hadden we geleerd je nooit als vrijwilliger te melden. Nu had ik het gedaan.

„Je hebt een fout gemaakt,” fluisterde Willy mij in het voorbijgaan toe.

In het kantoor van de sergeant meldde ik me: „Rekrut Fish meldt zich.”

„Ga rustig zitten,” zei hij. Ik deed wat hij zei.

„Tot welke kerk behoort je?”

vroeg hij.

„Ik ben heilige der laatste dagen, sergeant,” antwoordde ik. Hij had een vragende blik.

„Mormoon, sergeant,” legde ik uit.

„O,” zei hij met een halve glimlach. „Ik heb een goede vriend die mormoon is,” zei hij een beetje verontschuldigd, alsof hij mijn toestemming nodig had om dat te zeggen. Ik knikte goedkeurend.

„Weet je waar je kerkdienst gehouden wordt?” was zijn volgende vraag.

„Nee, sergeant.”

Hij deed de la van z'n bureau open, haalde er een adresboek uit en liet me zien hoe ik er moest komen. Hij gaf me ook de naam van

---

Toen ik die dag uit de kerk terugkwam, begroetten de anderen mij met: „Dag, dominee. Hou gaat 't met God vandaag?“

---

de geestelijk verzorger van het opleidingsinstituut die ik vanuit het kantoor van de sergeant opbelde. Hij was heel behulpzaam. „De priesterschapsvergadering begint om negen uur,“ zei hij me.

Na de nodige aanwijzingen gekregen te hebben hing ik op en sergeant Bradbury zei: „Je kunt gaan. Zorg ervoor dat je om zes uur terug bent!“

„Ja, sergeant!“

Toen ik bijna weer bij m'n bed was, sprak sergeant Bradbury weer en allen konden het horen. „Met uitzondering van Fish mogen jullie de barakken niet verlaten behalve om te gaan eten.“

Toen ik die dag uit de kerk terugkwam, begroetten de anderen mij met sarcastische opmerkingen.

„Dag, dominee,“ zei er een. „Hoe gaat 't met God vandaag?“ vroeg een ander.

Ik probeerde maar wat te glimlachen en liep naar m'n bed. Ik zag dat Willy op het bovenbed lag te lezen.

„Ik heb 't je gezegd,“ zei hij, „je hebt een fout gemaakt.“

Dat was de eerste keer in m'n leven dat iemand me zei dat kerkgang fout was.

Ik verkleedde me en marcheerde met de anderen naar de eetzaal, maar alleen Willy wilde naast me zitten.

De rest van de zondagavond brachten we door met lezen, brieven schrijven en dat soort zaken.

Net zoals ik de vorige week gewend was, ging ik om ongeveer kwart over negen zachtjes m'n bed uit en knielde in het donker om te bidden. Zoals gebruikelijk ging de herrie in de zaal gewoon door.

Nauwelijks was ik begonnen te bidden, toen een heel bekende stem riep: „Stilte, de dominee bidt.“

Dat was Willy.

Het lawaai op de bovenverdieping van gebouw 1019 verstomde abrupt. Velen van ons zouden binnenkort naar Indo-China gestuurd worden om te vechten. Ik begon te beseffen dat we allemaal de geruststelling nodig hadden die het gebed kan brengen.

Met algemene, respectvolle instemming bad ik de volgende zes weken, iedere avond precies om kwart over negen aan het voeteneinde van mijn bed, een paar minuten voor alle zestig man op de bovenverdieping van gebouw 1019. En tijdens die paar minuten leek het wel alsof we in een godshuis vergaderd waren, ver weg van alle militaire besognes.

Aan het slot van de gebeden mompelden er altijd een paar „amen“ en een paar meer luid „halleluja“.

Dat deed er niet toe. Die veertig avonden, toen ik de spreker voor velen was, baden we allemaal tot dezelfde God. En Hij had mijn gebed verhoord. □

Cynthia Gardner

Omdat hij blind is brengt Richard Cowan, voordat hij ergens naartoe gaat waar hij nog niet eerder is geweest, dat gebied gewoonlijk in kaart. Hij noemt ze „reliëfkaarten“ en het zijn ingenieuze gidsen tot alles. Op zijn kaarten worden snelwegen „getekend“ met koord, straten met garen, en vijvers en parken met verschillende andere soorten stof. Alle interessante plekjes voelen anders aan.

Broeder Cowan, die kerkgeschiedenis en -leer doceert aan de Brigham Young University, beperkt zijn creaties niet tot eigen gebruik. „Voordat ik naar Mexico-Stad ging,“ legt hij uit, „maakte ik een hele serie kaarten van de stad en het land. Van elke kaart maakte ik er een paar, nam die mee en schonk die aan een blindenorganisatie in de hoop dat er iemand mee geholpen zou zijn.“ Broeder Cowan heeft nu kunststof kaarten laten vervaardigen, die net zo aanvoelen als de oorspronkelijke stoffen en ook veel langer meegaan.

Zijn gevoel voor richting, verkregen door de kaarten, is haast nauwkeurig dan de kaarten zelf. Vrienden vertellen over zijn wonderlijke gave om feilloos te weten waar hij is, waar hij naar toe gaat en hoe hij daar moet komen. Wanneer hij in hem bekende straten rijdt, zegt hij vaak tegen de chauffeur: „Sla bij de volgende hoek bij het verkeerslicht rechts af.“ Of hij zegt in een gesprek met een bezoeker uit een andere staat terloops welke kant men op moet om van het ene punt naar het andere te komen.

Zijn vrouw, Dawn, maakt zich wel eens zorgen, omdat hij erop staat het hem bekende gebied alleen te bestrijken en wel in een hoog wandeltempo. „Hij wil geen

RICHARD COWAN

MAN MET ZELDZAME VISIE

stok," zegt ze, „hij wil geen blindegeleidehond. Hij loopt maar door. Ik ben bang dat hij nog eens ergens tegenaan loopt.”

In zijn jeugd stippelde Richard Cowan zijn levenskoers uit en liet zich daarbij niet ontmoedigen door zijn blindheid. „Ik kan een klein beetje zien”, zegt hij over zijn wereld die meer grijs is dan zwart. „In Los Angeles, waar ik werd geboren en opgroeide, had ik de gebruikelijke jeugdervaringen. Mijn moeder las mij voor en ook mijn vader gaf mij heel veel steun. In het begin van mijn tienerjaren deed ik mee aan een programma dat ‘Sight Saving’ (redding van het gezichtsvermogen) genoemd werd, een programma waarin boeken met grote letters gelezen werden bij heel fel licht, maar dat was niets voor mij. Ik kon het materiaal nauwelijks lezen. Toen ik naar de middelbare school ging, lieten ze me een brailleopleiding volgen. Ik heb het een semester gedaan, maar ik vond er niet veel aan.”

Zijn leven werd in kaart gebracht toen hij op zijn vijftiende zijn patriarchale zegen ontving. Hem werd beloofd dat een schone dochter van Zion aan hem verzegeeld zou worden en dat hij het

evangelie zou verkondigen in woord en geschrift.

Tot zijn roeping naar het Spaans-Amerikaanse Zendingsgebied in 1953, had hij het gebruik van braille voor zich uitgeschoven, maar in het zendingsveld „besloot ik dat dat niet erg slim was. Het was een hulpmiddel en ik gebruikte het niet. Daarom werkte ik er hard aan en leerde ik Rang 3, een stenobrillette dat studenten gebruiken om sneller te schrijven”.

Die beslissing wierp direct al vruchten af toen hij in gesprek raakte met een geestelijke van een ander geloof. Broeder Cowan had zijn Schriften in steno gedurende het gesprek op zijn schoot liggen. De geestelijke moest tenslotte toegeven dat ouderling Cowan goed thuis was in de Schriften. „Ja,” glimlachte Richard instemmend, „ik heb het in m'n vingers.”

Een andere belangrijke beslissing die meer lijn in zijn leven bracht, nam hij tijdens een districtsconferentie die geleid werd door zijn zendingspresident en ouderling Clifford E. Young, de bezoekende algemene autoriteit. In die vergadering voelde ouderling Cowan de invloed van de Heilige Geest zo sterk dat hij zich

zelf de vraag stelde: „Welk beroep zou ik kunnen uitoefenen dat mij een dergelijk gevoel geeft?”

Het antwoord kwam onmiddellijk tot hem: „Godsdienst onderwijzen aan de Brigham Young University.” Vanaf die middag wist hij waar hij naar toe ging. Na van zending te zijn teruggekeerd, moest hij een jaar en twee maanden wachten op de „schone dochter van Zion” – zuster Dawn Houghton. De daaropvolgende drie jaar haalde hij in Palo Alto (Californië) – Dawn las aan hem voor – twee graden in geschiedenis aan de Stanford University.

In 1961 begon Richard Cowan godsdienst te doceren aan de Brigham Young University, ondanks het feit dat hem was verteld dat hij niet zou slagen als docent. Vier jaar later werd hij door de studenten gekozen tot docent van het jaar; momenteel is hij in zijn 28ste jaar.

Broeder Cowan is een veel-schrijver; hij heeft boeken geschreven, maar ook vele artikelen voor de kerkelijke tijdschriften; zijn eerste artikel schreef hij op zijn huwelijksreis. Bovendien hij heeft lezingen gehouden over verschillende onderwerpen die verband houden met de kerk. Hij

fungeert momenteel als voorzitter van het comité dat de lessen voor de cursus evangelieleer van de kerk samenstelt. „Hij is een geweldig fijne collega,” zegt een comitélid, „zijn grote begrip van het evangelie staat zijn humor niet in de weg.”

Gelukkig is zijn vrouw, vanaf het moment dat zij hem zag, zijn grootste fan. De Cowans hebben zes kinderen, vier dochters en twee zonen.

Richard Cowan blijft zichzelf toewijden aan het bewerken van het eeuwige leven, geleid door het

levensplan dat hem in zijn jeugd zo duidelijk voor ogen stond en waaraan hij zich verplicht heeft.

□

Cynthia M. Gardner is leerkracht in de zustershulpverlening van de 25e Wijk van Provo. Ook werken zij en haar man in de Provo-tempel.

Ouderling Russel M. Nelson bezoekt België

Op zondag 17 januari j.l. was ouderling Russell M. Nelson, lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, in België om een ring in het Frans-talige Zendingsgebied Brussel België te organiseren. De Vlaamse leden van het District Antwerpen kwamen er echter niet bekaaid af, daar ouderling Nelson de gelegenheid te baat nam om in het gebouw van de Gemeente Antwerpen een haardvuuravond te geven. De belangstelling was overweldigend, getuige het feit dat de 450 beschikbare zitplaatsen niet voldoende waren om aan alle leden en niet-leden een zitplaats te bieden. Naast ouderling Nelson en zijn echtgenote waren onder meer aanwezig de president van het Zendingsgebied Amsterdam Nederland, P.L. Ward en zijn echtgenote, de president van het Zendingsgebied Brussel België, G.P. Walker en zijn echtgenote, districtspresident J. Huysmans en raadgever in het zendingspresidium W. Decoo. De haardvuuravond stond onder leiding van G. Stapels, raadgever in het districts-

presidium. Na enkele inleidende woorden van president Huysmans en een getuigenis van President Ward werd de tijd overgedragen aan ouderling Nelson, die zich met zijn spontane, innemende manier van spreken direct verzekerd wist van een geboeid gehoor. In zijn openingswoorden wees hij op de groei van de kerk over de hele wereld. Hij gaf aan dat de kerk momenteel zeseneuhalf miljoen leden telt in meer dan honderd landen. Als het groei-percentage de stijgende lijn van de afgelopen jaren blijft volgen, zullen er in het jaar 2000 twaalf miljoen leden zijn, in het jaar 2020 vijftig miljoen. Vervolgens sprak ouderling Nelson ongedwongen over persoonlijke ervaringen, zijn gezin en beginselen van het evangelie. Ook vertelde hij hoe hij als apostel geroepen werd: In april 1984 woonde hij in zijn functie als regionaal vertegenwoordiger de algemene conferentie in Salt Lake City bij. Op een gegeven moment werd hem gevraagd met spoed naar het

kantoor van het Eerste Presidium te komen, waar hem een simpele vraag werd gesteld: "Ouderling Nelson, is uw leven in orde?" Toen deze vraag bevestigd beantwoord werd, kreeg hij te horen: "Fijn, ouderling Nelson, wij roepen u als lid van de Raad der Twaalf. Morgen zullen wij u ter steunverlening aan de conferentie voordragen." "Op die manier," vertelde ouderling Nelson, "werd mijn leven van de ene minuut op de andere volkomen veranderd." Op de vaak gestelde vraag waarom hij zijn beroep als hartchirurg heeft opgegeven, antwoordt hij stevast: "Omdat ik ben geroepen door een profeet van God." Ouderling Nelson gaf aan dat de leer van de kerk op vier steunpilaren rust: 1. Ons geloof in God, de eeuwige Vader, in zijn Zoon Jezus Christus en in de Heilige Geest. 2. Onze overtuiging dat het Boek van Mormon het woord van God is. 3. Onze overtuiging dat Joseph Smith een profeet van God was. 4. Ons geloof in de herstelde macht van het priesterschap. Ouderling Nelson besloot de avond met een apostolische zegen, en na het slotgebed hadden vele aanwezigen de gelegenheid hem de hand te schuydden. Typierend voor ouderling Nelsons zendingsgeest was dat hij nagenoeg alle niet-leden met wie hij sprak aanspoorde om naar de zendelingen te luisteren en zich voor te bereiden op de doop. Deze gedrevenheid was een even welluidend getuigenis als zijn toespraak van de bijzondere roeping die apostelen hebben om voor de hele wereld een bijzondere getuige van Christus te zijn en mensen tot Hem te leiden.

Ouderling Nelson en het nieuwe presidium van het District Antwerpen: v.l.n.r. E. Thierens, president J. Huysmans, ouderling Nelson en G. Stapels.

M. Vandendriessche

My Turn on Earth

In een drietal uitvoeringen, te weten in Groningen, Emmen en Apeldoorn, hebben de jonge alleenstaanden uit de Wijk Groningen onlangs de musical My Turn on Earth voor een breed publiek gespeeld.

Het is het verhaal van een jonge vrouw, die aan de beurt is om naar de aarde te gaan. Terwijl zij op zoek is naar "de schat," die ze mee terug moet nemen als haar leven beëindigd is, kunnen we haar volgen in verschillende, soms erg komische belevenissen, die haar uiteindelijk ertoe brengen de schat te vinden. Het verhaal is eigenlijk een illustratie van het plan van zaligheid, waarin de spelers enthousiast overkwamen en veel inzet en overgave in hun spel toonden. De muziek was een voortreffelijke begeleiding en het geheel werd doeltreffend geregisseerd door Tineke van der Bijl (nu op zending).

Het initiatief om deze musical uit te voeren werd erg gewaardeerd onder de toeschouwers en over het algemeen was er niets dan lof voor de spelers. Een dergelijk succes is wellicht een uitdaging voor andere wijken en gemeenten.

Majo van der Put

Origami-dag in Apeldoorn

Uit de kunst

Wie denkt dat er alleen maar op de kleuterschool aan papiervouwen wordt gedaan, moet zijn mening drastisch herzien. De Japanse kunst van het papiervouwen, ofwel origami, wordt door veel volwassenen beoefend.

Zo ook door enkele zusters uit de Ring Utrecht. Twee van deze zusters, Leidy de Bruïne en Marjan Bossenbroek, beiden uit Apeldoorn, organiseerden een speciale dag waarop alle geïnteresseerden in origami konden proberen zich het vouwen van enkele eenvoudige figuren meester te maken. Er waren zo'n dertig zusters in Apeldoorn aanwezig die allemaal na afloop van de geslaagde dag in een zelfgevouwen doosje verschillende vouwsels mee naar huis namen, zoals een poes, een kraanvogel, een cadeau-enveloppe, een eierdop met paashaas enzovoorts.

De enthousiast geworden deelnemers, waaronder enkele kinderen, kunnen terugzien op een goed georganiseerde, gezellige dag. Dank ook aan Melanie en Yasmara de Bruïne, die op deze dag uitstekend voor de, onder andere met een uitstekende lunch, de innerlijke mens goed hebben verzorgd.

Majo van der Put

Wereldwijd

HLD-basebalspeler ontvangt onderscheiding

Het gerenommeerde Amerikaanse sportblad *Sports Illustrated* heeft voor 1987 acht sportmannen en -vrouwen van het jaar gekozen, waaronder HLD-basebalspeler Dale Murphy van de Atlanta Braves.

In het artikel over Murphy, getiteld "A Man Who Can't Say No" ("Iemand die geen nee kan zeggen"), schrijft Peter Gammons over de betrokkenheid van de basebalspeler bij zijn gezin, zijn kerk en een bijna onafzienbare lijst liefdadigheidsinstellingen, waarmaast hij ook nog eens "tot de beste vijf spelers in de competitie" behoort. Gammons citeert Murphy's coach, Bobby Cox, voorzitter van de Braves: "Dale wordt enorm gerespecteerd, omdat hij zijn leven leidt zoals wij dat allemaal hadden willen doen." In het artikel zegt Murphy zelf dat hij

"het moeilijk vind om te doen wat ik graag wil en ook genoeg aandacht te geven aan mijn gezin (dat vrouw Nancy en vijf zoons onder de acht omvat) en ook mijn werk voor de Braves te doen. Maar je medemens dienen is de Heer dienen, en dienen is volmaakte vrijheid."

De bekende auteur Frank Deford ging in een inleidend artikel in op het negatieve imago dat de hedendaagse atleet heeft, en zei vervolgens: "Deze helden, daarentegen, zijn vrijgevig en attent, doen goed en zijn toegewijd en verantwoordelijk; ze dragen het hart op de goede plaats . . . In ieder geval zijn ze enorm sportief."

Broeder Murphy is in de kerk onder meer werkzaam geweest als raadgever in een ouderlingenquorum en leerkracht van een ochtendseminarie.

Vrijgevigheid zonder grenzen

Door middel van een bijzonder programma, "Vrijgevigheid zonder grenzen", hebben leden van de Ringen Tijuana Mexico en Carlsbad Californië bijna USD 21.000,- ingezameld ten behoeve van kerkgebouwen in Tijuana. Tijdens een amusementsprogramma, dat werd gehouden in het ringgebouw van de Ring Carlsbad en werd bijgewoond door ruim 500 leden en niet-leden, brachten 74 leden uit de Ring Tijuana Mexicaanse liedjes en dansen, en verkochten zij Mexicaans voedsel dat zij hadden bereid aan de Califormische leden.

Het idee voor dit programma werd geboren toen kerkleiders aan beide kanten van de grens zagen hoezeer er behoefte was aan meer kerkgebouwen in Tijuana. De huidige economische situatie in Mexico, die tot een hoge werkloosheid heeft geleid, maakt plaatselijke inzamelingsacties nagenoeg onhaalbaar. Daarnaast hebben erg weinig leden telefoon of een auto, en moeten sommige leden drie of vier keer overstappen om in de kerk te komen. Daarnaast is de kerk dusdanig snel gegroeid dat de gebouwen te klein zijn geworden. "Vrijgevigheid zonder grenzen" was een inspirerende en voldoendegevende activiteit voor onze leden," zei president Robert L. Anderson van de Ring Carlsbad. "Iedereen voelde een sterke geest van ware internationale vriendschap."

Handicap geen beletsel

Dat handicaps geen obstakel hoeven te zijn op de weg naar grootse prestaties, bewijst zuster Anne Compton uit Birmingham (Alabama). In de twaalf jaar dat zij nu lid is van de kerk heeft zij 52.000 namen van voorouders gevonden en ingestuurd voor tempelwerk, ondanks dat zij multipole sclerose in het terminale stadium heeft.

Door haar ziekte kan zuster Compton geen medische praktijk meer uitoefenen, en de 15-20 uur die ze in de week aan familiegeschiedenis besteedt, brengt ze in een aangepaste stoel door. Ze heeft haar eigen begiftiging ontvangen, maar heeft door haar slechte lichamelijke gezondheid voor slechts twee voorouders zelf in de tempel kunnen werken. "Ik zorg voor de namen; de tempel zal voor plaatsvervangers moeten zorgen."

Leden helpen mee

In het Zendingsgebied Vina del Mar Chili leveren de leden een aanzienlijke bijdrage aan het zendingswerk, aldus zendingspresident Arch. O. Egbert. "Wij beschikken nu over een waar zendingsleger."

Ringzendingen zoeken onderzoekers, geven hun een inleidende les en vragen de full-time zendingen hen te onderwijzen. Elke week ontvangen de zendingen ongeveer 350 verwijzingen van leden en 500 verwijzingen van onderzoekers. Dit alles heeft tot gevolg dat er wekelijks tussen de 600 en 700 niet-leden de vergaderingen bijwonen. De zendingen geven elke week in totaal ongeveer 2.300 lessen aan niet-leden. "We weten de bekeerlingen nu vast te houden, omdat de leden enthousiast zijn en graag de bekeerlingen willen blijven begeleiden," zegt president Egbert.

In het nieuws

Door mee te doen aan een presentatie van zijn gezin in de avondmaalsvergadering, kwam Chris Rancie uit Melbourne (Australië) in het nieuws. Chris is drie jaar oud, en volgens een plaatselijke krant was een driejarige die een congregatie toesprekt nieuws.

Jezus zei: „Ik ben de opstanding en het leven.“

(JOHANNES 11:25)

VOOR DE KINDEREN

April 1988

Ik wil jullie over m'n broertje Hans vertellen. Vanaf zijn geboorte hebben wij samen een kamer gehad, en als het bedtijd was, deden wij altijd nog wat spelletjes. Hij wilde nooit meteen gaan slapen. Als mama ons een nachtkus had gegeven en de deur achter zich had dichtgedaan, sprong Hans overeind, zich vasthoudend aan de rand van zijn wieg, en begon te springen. Hij zwaaide en gilde naar mij totdat wij allebei hard aan het lachen waren. Ik vond het echt fijn om een kamer met hem te delen, ook al was hij een baby.

M'N BROERTJE HANS

Ann S. Bushman

Sommige mensen vinden dat baby's een last zijn, maar Hans was dat niet. Hij was grappig. Hij keek naar ons, en probeerde alles na te doen. Als hij door het huis liep, pakte hij allerlei kleine stukjes afval op die niemand anders zag. Dan rende hij naar de afvalcontainer en gooide het erin. Hij probeerde altijd iedereen te helpen.

Hans was erg avontuurlijk aangelegd. Hij was nergens bang voor. Het liefste klom hij op de grote boekenkast. Hij kwam bijna tot het plafond. Moeder haalde hem er altijd af, maar ik denk dat hij beter was dan een bergbeklimmer.

Op een keer deed ik hem ongewild iets ergs aan. Hij kwam de trap op, en hield zich met zijn hand tegen de muur in evenwicht. Toen hij boven bij de deur kwam, stak hij zijn handje tussen de deur bij het scharnier. Ik had hem niet gezien, en sloeg de deur dicht. Hij gilde van de pijn. Papa en mama brachten hem snel naar het ziekenhuis, omdat er een grote snee in het topje van zijn vinger zat die gehecht moest worden. Ik voelde me verschrikkelijk. Maar toen hij weer thuiskwam, hield hij me stevig vast en ik wist dat hij nog steeds van mij hield.

Hij was echt flink en hulde bijna

niet om zijn vinger, en hij was nog geen 2 jaar oud! Ik was heel trots op hem.

Als het mooi weer was, gingen wij altijd wandelen. Hij vond het heerlijk om op een open veld te spelen en zo hard zijn kleine beentjes hem konden dragen over de paden de rennen. Hij hield ook van de bloemen, de insecten en de vogels.

Ik wil hem nooit vergeten. Hans werd vorige maand namelijk erg ziek – mama zei dat hij hersenvliesontsteking had. Hoewel de dokter en de bisschop kwamen helpen, stierf hij.

Wij huilden allemaal toen Hans stierf. Papa en mama hielden elkaar stevig vast en huilden; ze omarmden mij ook. Onze burens en vrienden kwamen ook langs en huilden. Ik ben blij dat onze vrienden er waren. Het hielp om met hen te praten. Het hielp al om alleen maar naast ze op de veranda te zitten.

De volgende morgen werd Hans begraven. Mijn grootouders en alle tantes, ooms, neefjes en nichtjes kwamen. Ook onze vrienden en burens waren er. Papa en mama speelden een liedje voor Hans op de piano en vertelden toen een heleboel over Hans en Jezus.

Hans is bij een kleine denneboom begraven. Ik houd van die boom. Papa zegt dat we hem kunnen zien

groeien. Hij zal ons eraan herinneren dat Hans werkelijk leeft, maar dan bij Jezus.

Ik weet dat Hans altijd mijn broer zal blijven omdat papa en mama in de tempel getrouwd zijn. Ik wist niet waarom dat zo belangrijk was, totdat Hans stierf. Nu weet ik het.

Soms gaan we naar de begraafplaats om bloemen op zijn graf te leggen. Ik zei tegen mama dat de begraafplaats een beetje op het park lijkt waar we onze familiereünie hadden. Zij drukte mij tegen zich aan en zei dat op de dag van de opstanding de goede mensen, die begraven waren, iedereen die zij liefhebben zullen ontmoeten en dat het de grootste familiereünie zal zijn die ooit gehouden is. Ik mis Hans erg, maar ik weet dat hij gelukkig is omdat hij bij onze Hemelse Vader en Jezus woont.

Als ik sterf, zal ik niet bang zijn, omdat ik Jezus zal zien en Hans weer zal ontmoeten. Ik zal proberen net zo goed als Hans te worden zodat we op een dag weer samen zullen zijn.

Als ik van het avondmaal neem, denk ik eraan hoe Jezus opgestaan is, zodat wij dat ook kunnen. Ik houd van Jezus omdat Hij dat gedaan heeft. Hoewel Hans dood is, kan ik door Jezus toch gelukkig zijn. □

JE

BENT EEUWIG

De geest en het lichaam zullen opnieuw in hun volmaakte gedaante worden herenigd; zewel ledematen als gewrichten zullen tot hun eigen vorm worden hersteld, zoals wij heden zijn (Alma 11:43).

Onderwijzen met gebruik van handpoppetje

Jean McMullin

Instructies: Calqueer de omtrek van het poppetje eerst op een dubbel gevouwen lapje effen gekleurde stof en vervolgens op witte stof. Knip eromheen volgens de maat van uw hand. Kleur daarna een jongens- (of meisjes-, moeder-, vader-) figuur in broek (of rok) op de gekleurde en een jongen in een gewaad op de witte stof. Leg de tekening van de jongen in broek met zijn gezicht naar beneden op de gekleurde stof en naai de lapjes op elkaar met een zoom van 1 ½ cm. Laat de onderkant open en maak een zoom van 1 ½ cm. Keer het poppetje om zodat de naden aan de binnenkant komen. Herhaal deze procedure met de witte stof.

Gebruik de poppetjes tijdens de gezinsavond om over onze levensweg te vertellen. Het witte poppetje is de geest, die in het voorsterfelijke leven bij onze Hemelse Vader woonde. Om te laten zien hoe de geest bij de geboorte een sterfelijk lichaam ontvangt, trek je het gekleurde poppetje over het witte poppetje heen. Bij de dood worden het lichaam en de geest een poosje van elkaar gescheiden. Haal het gekleurde poppetje van het witte poppetje af. Het lichaam wordt begraven, maar de geest leeft voort. Bij de opstanding zullen lichaam en geest weer bij elkaar worden gevoegd. □

L I M H I ' S V O L K

O N T S N A P T

Nadat de slechte Nephieten slaaf waren geworden van de Lamanieten werd Limhi, de zoon van koning Noach, koning van deze groep Nephieten. Limhi's volk werd gedwongen de helft van alles wat zij hadden aan de Lamanieten te betalen. De Lamanieten beloofden dat zij Limhi's volk niet zouden doden, maar zij zetten wel wachten om hun land heen, zodat de Nephieten niet konden ontsnappen.

Na twee jaar begonnen de Lamanieten de Nephieten te kwellen. Zij legden zware lasten op hun rug, zij sloegen hen en dreven hen voort alsof zij dieren waren. Dit alles was een vervulling van de woorden van Abinadi.

Limhi en zijn volk werden boos en vielen de Lamanieten aan. De Heer had hun echter gezegd niet te vechten en zonder zijn hulp verloren zij jammerlijk. Drie keer trokken zij ten strijde, en drie keer werden zij verslagen; honderden van Limhi's volk sneuvelden. Na veel lijden begonnen de Nephieten zich tenslotte te

verootmoedigen, in de hoop dat de Heer hen uit hun ellende zou verlossen.

Op zekere dag kwam Gideon, een van Limhi's beste krijgslieden, met een plan bij de koning: „Zie de achterweg door de achtermuur aan de achterzijde der stad. De Lamanieten, of de wachten der Lamanieten, zijn des nachts dronken; laat ons daarom een bekendmaking tot dit gehele volk uitzenden, dat zij hun kleinvee en hun grootvee bijeenbrengen om het bij nacht de wildernis in te kunnen drijven.”

Koning Limhi stemde met het plan in en liet wijn bij de Lamanitische wachten brengen. De wachten dronken de wijn en werden dronken, waarna zij vast in slaap vielen. Terwijl zij sliepen, slopen Limhi en zijn volk, samen met hun kudde, langs hen heen en ontsnapten de wildernis in. Vervolgens werd Limhi's volk naar Zarahemla geleid, waar zij zich bij koning Mosiah en de andere Nephieten voegden. □

(Dit verhaal staat in Mosiah 19-22.)

Helden en heldinnen

JENNETTE
EVANS
McKAY

Susan Arrington Madsen

De negenjarige David O. McKay zat in de huiskamer te Huntsville (Utah) in kleermakerszit op de grond voor een warm vuur. Naast hem op het kleed zaten Thomas, zijn broer van zeven en zijn zusjes Jennette en Annie van vier en twee. De kinderen waren erg blij omdat hun vader, die twee jaar was weggeweest, weer thuis was gekomen.

David McKay, naar wie David O. was vernoemd, was net teruggekomen van een zending in Schotland, zijn ge-

Jennette en David McKay en vier van hun kinderen

De familie McKay en hun huis in Huntsville

boorteland. De kinderen wilden graag horen wat hun vader allemaal had meegemaakt in dat verre land. Voor Annie was het de eerste keer dat ze haar vader zag. Zij was geboren toen haar vader tien dagen weg was. Maar ze werd al snel goede maatjes met deze vriendelijke, bebaarde man, en zij ontwikkelden een bijzondere vriendschap.

Toen vader over Schotland vertelde, over de doedelzakken, de heide, de kastelen en de duizenden schapen in de bergen, vroeg een van de kinderen of hij ook wonderen had gezien toen hij op zending was. Vader keek naar hun moeder, zijn vrouw, Jennette, sloeg zijn arm om haar heen en zei: „Je moeder is het mooiste wonder dat ik ooit op deze aarde heb gezien“. De kinderen McKay hebben deze woorden nooit vergeten. Zij leerden van hun vader om van hun moeder te houden, en blij te zijn voor alles wat zij iedere dag voor hen deed.

Jennette Evans McKay, de moeder van onze negende profeet, David Oman McKay, had veel opgeofferd om haar man op zending te kunnen laten gaan. Toen vader McKay zijn zendingsoproep ontving, hadden hij en Jennette drie kinderen, de vierde, Annie, zou snel geboren worden. Zij hadden een grote boerderij waarop veel werk moest worden gedaan.

Vader wilde zijn vrouw niet met zoveel werk achterlaten, maar Jennette zei: „Natuurlijk ga jel David O. en ik zullen alles goed verzorgen.“

Nadat haar man naar Schotland was vertrokken, hielden de priesterschapsdragers van de wijk haar met het planten, en zij leerde haar kleine kinderen wat je allemaal moet doen op een boerderij. Zij molken de koeien, gaven de kippen eten, raapten eieren en hielpen bij de oogst.

President David O. McKay wist nog dat hij vaak naar zijn moeder luisterde als zij over Wales vertelde, waar zij

op 28 augustus 1850 in het plaatsje Merthyr Tydfil geboren was.

Toen Jennette nog maar zes jaar was, reisde zij met haar familie op een groot schip naar Amerika. Zij waren al lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en wilden graag bij de heiligen in Utah wonen.

Ze gingen in Ogden (Utah) wonen, en Jennette ging naar school waar zij voor het eerst David McKay ontmoette. Zij werden later getrouwd door Wilford Woodruff, die kort daarna president van de kerk werd.

David en Jennette kregen elf kinderen, waarvan er drie jong stierven. Jennette was een vriendelijke en geduldige moeder, en zij onderwees haar kinderen iedere dag de evangeliebeginselen. President McKay zei eens dat het bij zijn ouders thuis „de fijnste plaats van de hele wereld was“.

Jennette wilde graag dat haar kinderen een goede opleiding zouden krijgen, en zij offerde veel tijd en geld om hen naar goede scholen te kunnen sturen. Alle acht kinderen studeerden af aan de universiteit!

Als kerkleiders uit Salt Lake City het gebied Huntsville bezochten, bleven zij vaak bij de McKay's logeren, want er was geen restaurant of hotel in het stadje. Meestal als er gasten aan tafel zaten, wisten de kinderen dat zij niet teveel mochten eten, er moest genoeg zijn voor de bezoekers.

Jennette Evans McKay stierf in 1905, zij was toen vierenvijftig jaar. Vele jaren later ging president McKay naar Wales en wijdde een kerkgebouw in Merthyr Tydfil in, het plaatsje waar zijn moeder geboren was. Hij hing ook een grote gedenkplaat op de muur van het kleine huisje waar zijn moeder was geboren, en die plaat hangt er nog steeds. □

BLADZIJDE OM TE KLEUREN

Door Phyllis Luch

Vorbereidend tempelwerk vereenvoudigd

Genealogie

Vorbereidend tempelwerk? Ik bedoel daarmee het inzenden van namen voor tempelverordeningen, want genealogisch onderzoek en tempelwerk horen bij elkaar. Een nieuw, vereenvoudigd inzendstelsysteem is per 1 januari 1988 van kracht geworden, terwijl het bestaande stelsysteem nog gedeeltelijk geldig blijft voor een overgangsperiode, in ieder geval totdat de priesterschapsleiders de tijd gehad hebben om het nieuwe stelsysteem in te voeren.

Allereerst moet het nodige materiaal beschikbaar komen en verkrijgbaar zijn bij het distributiecentrum in Friedrichsdorf. Dit zal volgens plan nog voor de zomer het geval zijn. Waarom dan nu al deze aankondiging? In december 1987 zijn er een vijftal publikaties op genealogisch gebied beschikbaar gekomen. Het zijn vertalingen van Engelse publikaties waarvan er intussen al enkele herzien zijn. Daarom is het een en ander in deze nieuwe Nederlandse publikaties al niet meer juist. Degenen die regelmatig genealogie en tempelwerk doen zal het volgende interesseren:

1. *Kom tot Christus door de verordeningen en verbonden van de tempel* (PB GS 153A DU). De eerste uitgave (dec. 1987), die nu al niet meer verkrijgbaar is, is wat het invullen van de gezinslijst betreft niet helemaal juist (zie hierna). Ook een paar andere kleinigheden zijn door het verschijnen van de tweede Engelse uitgave niet meer geldig. Aan de tweede herziene Nederlandse uitgave wordt gewerkt. Hetzelfde geldt voor *Namen insturen voor tempelverordeningen: Overzicht* (PX GS 3033 DU).
2. *Stamboomlijst met overzicht van verordeningen* (PF GS 3173 DU). Dit is een bijzonder handig vierdelig formulier dat u in staat stelt overzichtelijk aan te geven welke verordeningen er verricht zijn voor welke van uw directe voorouders en hun kinderen. Dit formulier is en blijft verkrijgbaar

en wordt niet gewijzigd.

3. *Stamboomlijst* (A4-formaat, PF GS 3093 DU). Deze vervangt de oude stamboomlijst (PF GS 0040 DU), die niet langer gebruikt dient te worden. Deze nieuwe stamboomlijst zal bij herdruk van enkele schoonheidsfoutjes worden gezuiverd, maar is in wezen juist, en bruikbaar en verkrijgbaar. Hetzelfde geldt voor de *Gezinslijst* (A4-formaat, PF GS 3107 DU), die de oude gezinslijst (PF GS 0018 DU) vervangt. De inzendingsformulieren die de laatste jaren geldig waren (*Inzendingsformulier voor individuele verordeningen* [PF GS 0095 DU] en *Huwelijksinzending* [PF GS 0109]) mogen voorlopig nog gebruikt worden. De nieuwe gezinslijst is echter *het* standaardinzendingsformulier.
4. Er verschijnt binnenkort een belangrijk boekje voor een ieder die uit hoofde van zijn roeping met het inzenden van namen voor tempelverordeningen te maken heeft. Dit boekje geeft op vele vaak gestelde vragen een antwoord. Het is nu al in het Engels verkrijgbaar in Friedrichsdorf: *Submitting names for Temple Ordinances* (PB GS 1391 EN). Ook komt er een boekje met richtlijnen voor de genealogische consultants.

Een belangrijke verandering bij dit alles is dat per 1 januari 1988 namen niet langer naar Salt Lake City of Bad Vilbel ingezonden dienen te worden, maar naar de dichtstbijzijnde tempel;

voor het Nederlandstalig gebied dus de Frankfurt-tempel.

Ook zal het feit dat men zich bij het invullen van de lijsten niet aan alle mogelijke voorgeschreven afkortingen, hetzij in het Nederlands, hetzij in het Engels, hoeft te houden, voor velen een grote opluchting zijn. (Alleen de tempels moeten nog met hun officiële code worden aangegeven, b.v. SW - Zwitserse tempel, LD - Londen-tempel, FR - Frankfurt-tempel.) *Er hoeven op de Nederlandse formulieren geen Engelse woorden, plaatsnamen, datums of verklaringen te worden geschreven! Waar wegens plaatsgebrek afgekort moet worden, kan men gebruikelijke afkortingen gebruiken.*

Niet alleen het invullen van formulieren is gemakkelijker geworden, ook de voorwaarden waaronder namen ingezonden mogen worden zijn soepeler geworden. Het is bijvoorbeeld niet langer nodig verwantschap aan te geven voor personen die vroeger dan 95 jaar geleden geboren of getrouwd zijn. Ook hoeven de gegevens niet meer uit één bron te stammen. Berekende geboortejaren zijn ook aanvaardbaar. Kortom, het werk voor onze voorouders komt nu gemakkelijker binnen het bereik van ieder lid en is niet langer het domein van de specialist.

In de Engelstalige kerk heeft men de term "genealogy" (= genealogie) vervangen door "family history" (= familiegeschiedenis). De presiderende broeders wensen dat een dergelijke verandering ook in de andere talen plaatsvindt. Meer hierover vindt u in een van de komende nummers van *De Ster*.

Poul Stolp

De zendelingenpagina's

In deze zendelingenpagina's een verslag van Roger Elfert uit de Gemeente Leiden, die binnenkort terugkeert uit het Zendingsgebied Johannesburg Zuid-Afrika, en ouderling Mauricio Fuenzalida uit de Gemeente Antwerpen, die een zending vervult in het Zendingsgebied Brussel België. Ouderling Fuenzalida schreef zijn artikel kort voor hij op zending ging.

Mauricio Fuenzalida

Op dinsdag 12 januari a.s. vertrek ik op zending naar het Zendingsgebied Brussel België. Het is onvoorstelbaar hoe snel de tijd loopt. Als kleine jongen zei ik altijd dat ik wel op zending zou gaan, maar bij mezelf dacht ik er anders over. Ongeveer drie jaar geleden verhuisden we van Brussel naar Antwerpen. Daarvoor was ik niet zo enthousiast over de kerk en woonde ik onregelmatig de vergaderingen bij. Vlak voor onze verhuizing deed mijn vader mij beloven om in het vervolg de kerk trouw te bezoeken. Doordat ik mijn belofte nakwam, trad er een verandering op in mijn leven. Mijn

getuigenis begon te groeien en ik kreeg een verlangen om op zending te gaan. Alma vergelijkt geloof met een zaad (Alma 32:28), en het gevoel dat hij beschrijft ontwaakte ook in mij. Mijn getuigenis bleef groeien en mijn verlangen om op zending te gaan werd des te vuriger. Ik wilde God dienen en ik was vastbesloten om na voltooiing van mijn opleiding meteen te vertrekken. Maar in juli 1987 vertelde ik een bevriend lid dat ik overwoog om eerst een tijdje te gaan werken om wat bij te verdienen alvorens te gaan. Zij gaf mij de raad om onmiddellijk mijn papieren in te sturen. Ik wist dat het goede raad was en volgde die op. Begin oktober kreeg ik mijn oproep, dus gelegenheid om bij te verdienen heb ik ook gehad.

Ik kan natuurlijk nog geen zendings-ervaringen weergeven, maar wel heb ik zeer sterk en intens de zendingsgeest gevoeld. In november werd ik door de zendingspresident uitgenodigd om een instructiebijeenkomst voor niet-engelstalige zendelingen te volgen, als het ware een mini-'MTC'. Het was een fantastische ervaring! We leerden over hoe met de Geest te onderwijzen, hoe de Schriften beter te bestuderen, we leerden over het Boek van Mormon, de tempel en nog vele andere dingen. Het voornaamste was de geest die er heerste. Die was helemaal anders dan ik gewoon was, ook al ben ik in het verleden veel met zendelingen omgegaan.

Ik weet dat deze kerk door Joseph Smith werd hersteld en dat hij door

Jesus Christus voor deze grootte taak werd gekozen. Ik weet dat Christus leeft, dat Hij zijn kerk leidt. Ik heb ook een getuigenis van het Boek van Mormon. Dit boek is speciaal voor deze tijd geschreven.

Doordat ik mijn belofte om de kerk trouw te bezoeken nakwam, trad er een verandering op in mijn leven. Mijn getuigenis begon te groeien en ik kreeg een verlangen om op zending te gaan.

Het evangelie - of mijn beperkte kennis ervan - en mijn Verlosser brengen veel vreugde, geluk en vrede in mijn leven. Dit licht wil ik met anderen delen en ik bid dat mijn Hemelse Vader mij de kracht geeft om zijn wil te doen en ik bid dat wij allen tot het einde toe mogen volharden.

Ouderling Mauricio Fuenzalida

Ouderling Mauricio Fuenzalida

Roger Elfert

Toen ik mijn Havo-diploma had gehaald moest ik een besluit nemen: wat ga ik nu doen? Er waren een paar studierichtingen die ik erg aantrekkelijk vond, maar ik kon eigenlijk niet kiezen. Ik besloot om te vasten en bidden om inspiratie. Ik ontving ook inspiratie, maar niet de inspiratie die ik had verwacht. De vraag "Wat verwacht mijn Hemelse Vader van mij?" kwam steeds weer in mijn gedachten op. Ik wist wat het antwoord op deze vraag was en daarmee was het probleem dus eigenlijk opgelost: mijn Hemelse Vader verwachtte dat ik mij ging voorbereiden op een full-time zending. Naar aanleiding van dit antwoord besprak ik mijn verlangen om op zending te gaan met mijn ouders. Zij ondersteunden mij onmiddellijk in mijn beslissing om eerst op zending te gaan en dan te gaan studeren. Ik zal hen dan ook altijd dankbaar zijn voor deze steun.

Ik kan iedere jongeman en jonge vrouw aanraden om op zending te gaan en zo een gebod van onze Hemelse Vader te onderhouden

Een dag voor mijn negentiende verjaardag ontving ik een oproep van president Benson om mijn Hemelse Vader te dienen als full-time zending in het Zendingsgebied Johannesburg Zuid-Afrika. Ik werd op 8 mei 1986 in de 'MTC' in Lingfield verwacht. De drie weken in de 'MTC' waren bijzonder opbouwend en ik leerde er de

zes zendelingenlessen die aan onderzoekers worden gegeven. Na die drie weken werd ik afgezet op het vliegveld Heathrow en na een vlucht van twaalf uur arriveerde ik op de luchthaven Jan Smuts, net buiten Johannesburg.

En daar sta je dan in een land dat totaal onbekend voor je is, met niemand die je kent. Een land waar je de komende twee jaar zult wonen en dat, tegen de tijd dat je het verlaat, als een tweede thuis voor je zal zijn. Het is heel moeilijk om te beschrijven wat er op zo'n moment door je heen gaat.

Het moeilijkste op zending vond ik wel de taal. Afrikaans is vrij snel te leren voor iemand die er voorheen geen binding mee had. De grammatica is eenvoudig en de werkwoorden worden niet vervoege. Allemaal erg simpel, maar voor iemand die gewend is aan het Nederlands is het heel moeilijk ineens bepaalde regels te vergeten of woorden anders uit te spreken. Al met al duurde het een maand voor ik me een beetje op m'n gemaakt voelde met de taal.

Zuid-Afrika heeft een bijzonder aantrekkelijk klimaat. In de wintermaanden is het er erg droog en de temperatuur varieert van ongeveer -2°C 's nachts tot 18°C overdag. In de zomer varieert de temperatuur van ongeveer 15°C 's nachts tot 32°C (of hoger) overdag. Met die warmte kan het ook verschrikkelijk onweten, maar de buien duren meestal maar kort. Ik geniet van dit klimaat, hoewel het een vreemde gewaarwording is om kerstmis in de zon te vieren.

De mensen in Zuid-Afrika zijn over het algemeen erg vriendelijk en godsdienstig. Er zijn veel christelijke kerken, en een hoop mensen zien niet in waarom ze van godsdienst zouden moeten veranderen. Dit maakt het zendingswerk er niet gemakkelijker op. We zijn echter wel optimistisch, want

Ouderling Roger Elfert

toen president Kimball het land op 2 december 1973 voor de tweede maal inwijdde, zei hij dat er veel gemeenten, wijken en ringen hier zouden ontstaan. Zuid-Afrika heeft dus een goede toekomst wat de verbreiding van het evangelie betreft.

Iets over mijn eigen ervaringen: Een zending is een bijzonder geestelijke en opbouwende ervaring en ik kan dan ook iedere jongeman en jonge vrouw aanraden om op zending te gaan en zo een gebod van onze Hemelse Vader te onderhouden. Mijn kennis van het evangelie van Jezus Christus is enorm toegenomen en het getuigenis dat ik al had, versterkt. Het is een groot voorrecht om een vertegenwoordiger te zijn van onze Zaligmaker en te getuigen van zijn verzoeningswerk voor ons en van het feit dat wij, als wij zijn geboden onderhouden, werkelijk in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren.

Ouderling Roger Elfert

Zendingswerk

In het zendingsveld

José Cadillo Albarnoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Ronny van de Berge
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA15 7UP
England

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED
England

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds LS18 5 BJ
Yorkshire
England

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds LS18 5BJ
England

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham
Surrey CR4 4ED
England

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1825 N.E. 45th Street, Suite A
Fort Lauderdale, Florida 33308
U.S.A.

Br. en zr. A. van Dam
Klinkmakerhof 471
7326 CN APELDOORN
Nederland

Erwin Decker
England London South Mission
482-484 London Road
Mitcham, Surrey CR 44ED
England

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517, Florida 1710
Zuid-Afrika

Mauricio Fuenzalida
Mission Belgique de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
B-1040 Brussel
België

Liesbeth Gout
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds LS18 5 BJ
Yorkshire
England

Esther de Haan
England Coventry Mission
4 Coppfall House
Station Square
Coventry
West Midland CV12 5FO
England

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesy (GE)
Zwitserland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Tampa, Florida 33684
U.S.A.

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
2710 Sunrise Rim, suite 220
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Frank Oddsens
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Martin Tenthof van Noorden
Cagayan de Oro Mission
c/o State Investment, 3rd floor
Cagayan de Oro City
Filippijnen

*Indien er een adres ontbreekt
cq. verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het
Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE
Nieuwegein, Nederland*

DE SERINGENSTRUIKEN

Geri Walton

Ik was niet van het evangelie afgedwaald wegens ongehoorzaamheid of opstandigheid. Het was tengevolge van een ernstige kwaal dat ik ging ervaren wat het betekent om je afgescheiden te voelen van de kudde van de Heer.

Na een maandenlange ziekte en opname in het ziekenhuis, zat ik in de late zomer met een heel eenzaam gevoel in een vasten- en getuigenisvergadering. Terwijl ik keek naar de leden die een voor een opstonden en getuigen van hun liefde voor de Heer, het evangelie, hun leiders en hun familie, verlangde ik er wanhopig naar hetzelfde vertrouwen, dezelfde vrede en dezelfde geborgenheid in het evangelie te voelen die de mensen om mij heen kennelijk voelden. Tengevolge van mijn lichamelijke toestand waren mijn geestelijke zintuigen echter niet in staat om te reageren.

Toen stond broeder Vance op, een grote, sterke, grootvaderlijke man, een man met gouden handen. Hij vertelde hoe dankbaar hij de Heer was voor de indrukwekkende groei van een paar seringenstruiken waar zijn vrouw heel erg aan gehecht was.

De struiken waren op een zeker moment zo hoog geworden, dat de zon niet

meer binnen kon komen in hun kleine huisje. Broeder Vance vertelde zijn vrouw dat hij wel gedwongen was om de struiken helemaal terug te snoeien en de wortels een ander plekje in de tuin te geven. Ze was het niet eens met zijn beslissing, bang als ze was dat de struiken het niet zouden overleven. Hij bleef echter bij dat het een

noodzakelijke stap was.

Hij vertelde over de pijnlijke maar liefdevolle taak van het snoeien van de struiken, het voorbereiden van de grond op de nieuwe plek en tenslotte het uitgraven van de wortels en het planten ervan.

Hij beschreef hoe hij iedere dag het onkruid schoffelde, water gaf en zocht naar tekenen van nieuw leven. Doordat dat uitbleef, zei hij, begon hij zich zorgen te maken dat hij de mooie struiken van zijn vrouw onherstelbaar had beschadigd. Hoe meer hij dacht aan zijn liefde voor zijn vrouw, hoe meer hij ging houden van de wortels waar hij over waakte.

Vroeg in de ochtend kreeg hij eindelijk het groene bewijs dat de wortels leefden en groeiden. Hij liet zijn vrouw de nieuwe scheuten zien en zond een dankbaar gebed op voor de resultaten van zijn werk.

Vervolgens ging broeder Vance ertoe over zijn verhaal uit te leggen door te zeggen dat velen van ons weleens een periode doormaken dat wij zwak en hulpeloos zijn. Hij zei dat het is alsof de

Heer ons snoeit en ons zelf aan onbekende of vreemde grond plaatst omdat Hij iets bijzonders

met ons voor heeft. Als de Heer ons onze oorspronkelijke blaadjes en in onze oude grond zou laten, zouden wij onze zwakheden niet leren kennen en geen gelegenheid krijgen om ze te overwinnen. Wanneer wij ons moeten inspannen om ons opnieuw te ontwikkelen, worden we sterker en waardevoller voor de Heer dan wanneer er nooit eisen aan ons waren gesteld.

Wanneer wij tijden van angst en pijn meemaken, worden zijn bedoelingen met ons duidelijk naar mate we bidden en studeren, en vinden we nieuwe kracht en zin in hetgeen waar wij het hoofd aan moeten bieden. Dit is één manier waarop Hij ons onze zwakheden toont en „zwakke dingen sterk doet worden“ (zie Ether 12:27).

De Geest getuigde tot mij dat de woorden van broeder Vance waar waren, en dit nieuwe inzicht gaf mij de kracht om mijn inspanningen om mijn lichamelijke en geestelijke kracht te herwinnen, voort te zetten.

Vele maanden later, toen ik weer gezond was en in een nieuwe wijk thuishoorde, werd ik geroepen als seminarieleerkracht. Dank zij de ervaring die achter mij lag, was ik nu in staat het evangelie met grote geestdrift te bestuderen en mijn pas gevonden kracht te delen, niet alleen met de jonge mensen in de wijk, maar ook met enkele anderen, die overwogen minder actief te worden.

Wanneer ik tegenwoordig met de ongemakken van een nieuw begin te maken krijg, denk ik aan broeder Vance's verhaal van het snoeien met een bedoeling. Dat helpt mij mijn beproevingen in een breder perspectief te zien, zodat ik kan bidden dat ik zal groeien op een wijze die voor de Heer en voor mij bevredigend zal zijn.

Gerri Walton, die lid is van de Wijk Aetna van de Ring Cardston Alberta, is applicatieleider van het jeugdwerk.

GROEIEN OP D

TOEN MIJN MAN ONDER CENSUUR WERD

In 1973 zaten mijn man en ik rustig naar een spreker te luisteren die zei hoe de ondercensuurstellingen en excommunicaties in de afgelopen jaren waren toegenomen onder de kerkleden. Ik, die meewarig het hoofd schudde omdat ik mij veilig voelde in mijn tempelhuwelijk, mijn getuigenis en mijn kerkactiviteiten, had er toen geen flauw benul van hoe mijn toekomst op verwoestende wijze zou worden beïnvloed door deze procedure.

Mijn leven veranderde zo'n zeven jaar later drastisch toen mijn echtgenoot, een actieve Melchizedeks-priesterschapsdrager, teruggekeerde zendeling, voormalig lid van de bisschop en vader van zes kinderen, voor een kerkelijke rechtbank werd gedaagd en onder censuur werd gesteld.

Ik voelde mij verstoet, verraden en het beangstigde mij dat het mij was overkomen. Naarmate ik mijn hart uitstortte voor de Heer, op zoek naar antwoorden, leerde ik eeuwige waarheden die mij door deze hartverscheurende ervaring heenhielpen. Op een wijze zoals alleen Hij dat kan doen, heeft de Heer mij, zowel emotioneel als spiritueel, op barmhartige wijze weer overeind geholpen.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn lijden niet heviger was geweest als er tegen mij disciplinaire maatregelen waren genomen. Ik had altijd geprobeerd alles te doen wat de Heer van mij vroeg. Ik had een man gehuwd met een groot getui-

genis van het evangelie, en nu voelde ik mij verraden. Hij was veranderd en ik had de situatie niet onder controle. Ik huilde om onze zoon die de Aäronisch-priesterschapsleeftijd naderde en vroeg me af hoe we hem moesten uitleggen dat zijn vader hem dit kostbare priesterschap niet kon verlenen. Mijn andere zoon zou binnenkort gedoopt worden. Ook hem zouden we het moeten uitleggen. Ik schrok ervan terug mijn familie, vrienden en wijkleden onder ogen te komen. Hoewel ik mijn best had gedaan het geluk van mijzelf en mijn kinderen zeker te stellen, leek mijn leven nu meer op een nachtmerrie.

Ik kreeg mijn handen vol aan het verwerken van mijn verdriet en teleurstelling. Omdat ik iemand nodig had om mee te praten, wendde ik mij tot de Heer voor hulp en troost. Hij werd mijn liefdevolle raadgever.

Enkele jaren daarvoor had ik mijzelf de schuld gegeven van de dood van mijn pasgeboren zoon-tje. Een verstandige arts had mij toen wijzelek verzekerd dat dit normaal was maar niettemin verkeerdt. Iemand die door verdriet overmand wordt, zoekt de schuld-vraag vaak bij zichzelf. „Geef niet toe aan de verleiding uzelf de schuld te geven“, raadde hij mij aan.

Na de kerkelijke rechtbank liet ik mij daartoe weer verleiden. Geleidelijk aan begon ik mij echter te realiseren dat ik geen zeggen-

DE PIJNLIJKE MANIER

GESTELD, BAD IK DE HEER ZIN AAN MIJN LEVEN TE GEVEN

schap had over noch verantwoordelijk was voor de daden van mijn echtgenoot. Ik begon mij toen te concentreren op datgene wat ik wel onder controle kon houden en in mijzelf kon veranderen.

Tegelijk probeerde ik niet alleen mijn situatie te aanvaarden, maar ook die van mijn echtgenoot. Ik kwam erachter dat het zinloos was onze geestelijke vooruitgang te vergelijken met die van andere paren. Wanneer ik las over voorbeeldige vaders en echtgenoten, had ik het er nog wel moeilijk mee. Toch was ik in staat mijzelf voor te houden dat „hun omstandigheden anders waren en de Heer mij met die van mij zou helpen“. Naarmate ik mijn dankbaarheid voor zegeningen onder woorden bracht, groeide er een liefdevolle aanvaarding in mij. Daarbij kwam ook dat de sfeer in ons hele gezin verbeterde. Tot mijn verbazing ontdekte ik dat er tijden waren dat ik gelukkiger was en meer gemoedsrust had dan ik in jaren had gekend.

Soms twijfelde ik of ik om bepaalde zegeningen kon vragen, bang als ik was dat de situatie rond mijn man deze buiten ons bereik had gebracht. De Heer bracht mij echter al snel op andere gedachten en door de jaren heen heeft Hij ons zowel stoffelijke als geestelijke zegeningen gegeven.

Mijn gevoel voor eigenwaarde was de grond in geboord door de ondercensuurstelling van mijn man. Ik besteedde vele uren per

week aan mijn roeping als president van een van de hulporganisaties van de wijk. Hoe konden de Heer, of de bisschop, die mijn situatie kenden, van mij verlangen deze functie te blijven vervullen? Emotioneel en spiritueel was ik aan het eind van mijn Latijn. Maar een ontheffing bleef uit en ik bleef die roeping vervullen. Later begreep ik dat dit de manier van de Heer is om aan te geven dat mijn talenten nodig zijn. Tegelijkertijd bleven mijn kinderen op school en anderszins goed presteren. Hiermee verzekerde de Heer mij dat we niet faalden als ouders. Deze ervaringen gaven mij moed en overtuigden mij van mijn waarde.

De weken, maanden en jaren gingen voorbij, soms werd de pijn minder, maar soms laaide deze ook weer op. Ik raakte eraan gewend dat mensen het onderwerp vermeden. Er waren veel mensen die niet wisten wat ze ermee aan moesten en die dus maar niets zeiden. Ik zal altijd de vriendin blijven waarden die oprecht vroeg hoe het ermee stond en geduldig luisterde terwijl ik het haar vertelde.

De Heer ging voort mij te troosten en onderwijzen. Vaak klaagde ik dat mijn man zich niet wilde veranderen. Steevast weigerde mijn Hemelse Vader mijn kritiek te aanvaarden. Door insinuaties verwees Hij mij op liefdevolle wijze naar teksten over verdraagzaamheid. Ook herinnerde Hij mij aan mijn taak als echtge-

noot. Ik ben ervan overtuigd dat bepaalde verzen van Leer en Verbonden 25, waarin de Heer Emma Smith roept haar man te helpen en troosten, net zoveel van toepassing zijn op mij als op Emma. Ik las deze afdeling keer op keer en telkens ging ik meer in de waarde van mijn echtgenoot geloven.

Ik bad geregeld om een toename van liefde jegens mijn man. De Heer verhoorde mijn gebeden op ongebruikelijke maar praktische wijzen. Ik zocht naar manieren om van mijzelf te geven, in het besef dat wij hen die wij dienen gaan liefhebben. Ik hoefde niet ver te zoeken, want mijn man raakte binnen een jaar betrokken bij drie ongevallen. Tijdens de periodes dat hij thuis herstelde heb ik hem met warmte en zorg omringd. Mijn beloning lag hierin dat mijn liefde en waardering voor hem groter werden.

Ik besefte ook dat mijn dienstbetoon niet een enorme opoffering hoefde te zijn. Daar mijn echtgenoot veel van huis was, probeerde ik hem het middelpunt van mijn belangstelling te maken als hij thuis was. Ik zei elke dag iets positiefs of complimenteaus tegen hem; eerst was dat een opgave voor me, later werd het een gewoonte. Ook weerhield ik mij ervan mijn man te kritiseren, zowel tegenover hem zelf als tegenover anderen. Deze kleine inspanningen deden wonderen. Als een stervende plant die weer licht en

voeding krijgt, herwon onze liefde zijn kracht.

Ik putte grote troost uit, ja, mijn hoop werd gevoed door het 27ste hoofdstuk van Mosiah. Hierin verschijnt er een engel aan de jonge Alma wegens het geloof en de gebeden van zijn vader (zie de verzen 8–17). Door dit hoofdstuk verzekerde de Heer mij dat Hij de gebeden verhoort die voor anderen worden uitgesproken. Ik heb mijzelf aangeleerd altijd te bidden voor mijn man. Moelijker, maar net zo belangrijk, is erin te blijven geloven dat zijn houding op zekere dag zal veranderen.

Ook ben ik tot de ontdekking gekomen dat naastenliefde een gave van God is. Kort na de rechtszitting werd ik plotseling vervuld met een diepe genegenheid voor en aanvaarding van mijn echtgenoot. Ik verlangde er naar hem op alle mogelijke wijzen te helpen en steunen. Deze zoete gewaarwording bleef lang genoeg bij me om mij ervan te doordringen dat ik die altijd wilde hebben. Ik bid geregeld, zoals Moroni oppert, met alle kracht van mijn hart om met deze liefde te worden vervuld (zie Moro. 7:48).

De ondercensuurstelling van mijn man is inmiddels opgeheven. Hoewel hij zich op vele punten ten goede heeft veranderd, zijn zijn toewijding tot het evangelie en geestelijk verlangen naar activiteit nog niet teruggekeerd. Ik heb echter het feit aanvaard dat alleen hij dat in de hand heeft. In plaats van mij te concentreren op onze mislukkingen, kan ik nu dankbaarheid uiten voor datgene wat we goed doen. Ik ben er tot mijn grote verbazing achter gekomen dat het in welke situatie dan ook mogelijk is gelukkig te zijn. Ik heb ook geleerd dat de pijnlijkste ervaring uit mijn leven voor de grootste groei gezorgd heeft. □

Noot van de redactie: Op verzoek van de schrijfster vermelden wij haar naam niet.

VRAAG EN ANTWOORD

*Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad
en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.*

Weten wij hoe de geschiedenis van de aarde aan de hand van de vondsten van fossielen overeenkomt met de geschiedenis van de aarde in de Schriften?

*Morris S. Peterson,
professor in de geologie
aan de Brigham Young
University en president van de
Ring Provo Utah Oost.*

Er is veel dat we niet weten over de schepping en de vroegste geschiedenis van de aarde. De schriftuurlijke kroniek is niet erg gedetailleerd en die van de wetenschap is onvolledig. Datgene waarvan we nu denken dat het waar is, kan wel eens gedeeltelijk waar blijken te zijn in het licht van grotere kennis. Maar wij hebben de verzekering gekregen dat de dag zal komen waarop de Heer „alle dingen (zal) openbaren.

„Dingen, die voorbij zijn gegaan, en verborgen dingen, die geen mens wist, dingen met betrekking tot de aarde, waardoor deze werd gemaakt, en het doel en oogmerk ervan –

„Hoogst waardevolle dingen, dingen, die boven zijn, en dingen, die beneden zijn, dingen, die in de aarde zijn, en op de aarde, en in de hemel.”

Totdat die dag komt moeten we vertrouwen op wat er in de Schriften staat en op datgene waarvan we de juistheid aannemen op grond van de bewijsstukken die de wetenschap heeft verzameld en onderzocht.

Wij worden in feite aangemoedigd om bij onze pogingen meer over God en zijn scheppingen te weten te komen zowel schriftuurlijke als wereldlijke kennis te vergaren: „Onderwijs ijverig, en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onder-

richt in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen; „Dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen, die binnenkort moeten geschieden . . .” (LV 88:78–79).

De heiligen der laatste dagen zijn er met ouderling James E. Talmage van overtuigd dat „er binnen het evangelie van Jezus Christus ruimte en plaats is voor iedere waarheid die de mens tot dusver geleerd heeft of die nog bekend zal worden.” Laten we met deze ideeën in gedachten eens kort een paar momenteel geldige conclusies uit onze studie van de fossielen onderzoeken en vergelijken met de uitspraken in de Schriften.

God is de Schepper van onze aarde en van alle leven op de aarde. „In den beginne schiep God de hemel en de aarde . . . Toen schiep God . . . alle krioelende levende wezens . . . En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” (Gen. 1:1, 21, 31.)

Onder de levende wezens die God schiep waren klaarblijkelijk vele soorten die nu uitgestorven zijn. Gesteenten met fossielen zijn overal op de wereld te vinden en deze fossielen stellen organismen voor die ooit geleefd hebben en nu in de stenen korst van de aarde bewaard zijn.

Als men de lagen gesteenten met fossielen onderzoekt, wordt het duidelijk dat er een zeer bepaald, geordend patroon is. Ouderling James E. Talmage (geoloog), schreef in *Deseret News* van 21 november 1931 het volgende:

De geologen zeggen dat deze heel eenvoudige vormen van plantaardige en dierlijke lichamen opgevolgd werden door andere die ingewikkelder waren, en in de onverwoestbare kroniek van het gesteente lezen zij de geschiedenis van het leven dat voortschrijdt van het eenvoudige naar het ingewikkelde . . .”

Dezelfde volgorde in de frequentie van fossielen is in de sedimentaire gesteenten over de hele wereld te vinden. Bovendien verschenen en verdwenen de verschillende vormen van leven op aarde tegelijkertijd, of

ze nu in Australië, Europa, Amerika of elders voor-
kwamen.

Voor de getrouwe lezer van de Schriften weerspie-
gelt deze precisie de door God bevolen scep-
pingsprocessen. De volgorde van de schepping van
het leven op aarde die staat opgetekend in Genesis –
eerst planten (Gen. 1:11–12), dan dieren (Gen.
1:20–23) – is in de kroniek van de fossielen terug te
vinden: de verschijning van fossielen van planten
komt voor de verschijning van de fossielen van
dieren.

Deze overeenkomst is niet verwonderlijk, want de
God die deze aarde geschapen heeft is dezelfde God
die de profeten geïnspireerd heeft. Er ontstaat alleen
dan een conflict als we aannemen dat God alles ge-
openbaard heeft wat Hij van plan was te openbaren
over het desbetreffende onderwerp, of als we verge-
ten dat wetenschappelijke theorieën veranderen na-
mate er nieuwe ontdekkingen worden gedaan. Ook
mogen we het doel waarvoor ons de Schriften zijn

gegeven en de doeleinden van de wetenschappelijke
methoden niet uit het oog verliezen.

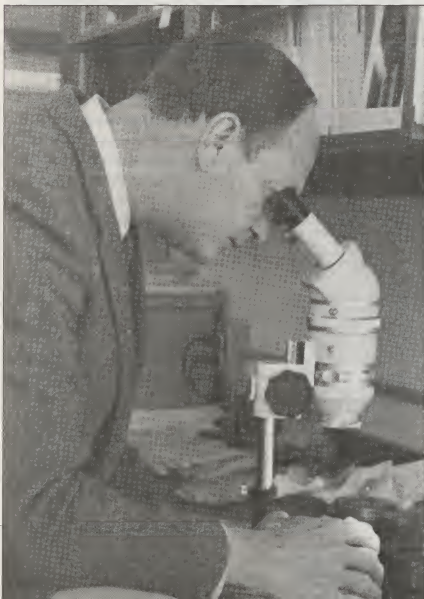
In wezen getuigen de Schriften van Jezus Christus
en hoe we de zegen van zaligheid en verhoging door
middel van zijn verzoening kunnen verkrijgen. Ze ma-
ken duidelijk *waarom* (en niet noodzakelijkerwijze hoe)
de aarde is geschapen en aan welke wetten en begin-
selen de mens zich moet houden om het eeuwige le-
ven te beërven. Het doel van de wetenschap daarente-
gen is te weten te komen *hoe* (niet waarom) de wereld
is gemaakt en de wetten en beginselen die de natuur
regeren te begrijpen.

Dat wetenschap en godsdienst verschillende rollen
spelen wordt duidelijk aan de hand van een studie
over de dinosaurussen. De vondsten van fossielen lei-
den tot de theorie dat de dinosaurussen tussen 225 en
67 miljoen jaar geleden de heersende dieren op aarde
waren. Sommige waren vleeseters, andere plantene-
ters. Sommige waren klein, andere reusachtig en kon-
den 72 ton wegen en meer dan 27 meter lang worden.

Het bestaan van deze dieren staat vast, want hun
resten zijn in het gesteente over de hele wereld gevon-
den. Wat voor eeuwige rol zij in de schepping en de
vroegste geschiedenis van de aarde speelden is niet
bekend. In de Schriften vinden we niets over de dino-
saurussen en het is niet de taak van de wetenschap
om te verklaren waarom ze bestonden. Met ouderling
Talmage kunnen we alleen maar tot deze slotsom ko-
men: „De hele serie kalkafzettingen en vele lagen
diepzeekalksteen bevatten de overblijfselen van ske-
letten van dieren. Zij leefden en stierven, eeuw na
eeuw, in een tijd dat de aarde nog niet gereed was
voor het menselijk leven.”

De verhouding tussen de Schriften en de laatste
wetenschappelijke opvattingen verandert geregeld.
De wetenschap komt steeds meer te weten over de ge-
schiedenis van het leven op aarde en we hebben alle
redenen om aan te nemen dat ze nog veel meer te weten
zal komen naarmate het onderzoek vordert.

Het is al eeuwenlang een uitdaging geweest een
passage in de Schriften in overeenstemming te bren-
gen met een bepaald gedeelte van wetenschappelijk
onderzoek. De ervaring heeft echter geleerd dat dat-
gene waarvan men vandaag uitgaat, door de ontdekkin-
gen van morgen anders wordt. Geduld en nederig-
heid zullen uiteindelijk alle problemen oplossen – zo
niet in dit leven, dan in het volgende.

Gelukkig hoeven we niet alle details van de schepping te weten om gebruik te maken van de verlossende verordeningen van het evangelie en om te voldoen aan de goddelijke normen van vooruitgang. De Schrift en de geïnspireerde raad van de profeten zijn voldoende om ons naar God terug te voeren.

Dit betekent echter niet dat de wetenschap geen plaats heeft in ons eeuwig streven naar de waarheid. Hoe meer we leren over Gods handwerk, des te beter leren wij Hem kennen en zijn werken liefhebben. Als heilige der laatste dagen en geoloog beschouw ik mijzelf in het voordeel om de gesteenten en fossielen te kunnen bestuderen als bewijs van Gods schepping van onze aarde. Alles wat ik heb geleerd over de grootsheid van de schepping heeft mij gesterkt in mijn verlangen meer over onze Hemelse Vader te weten te komen en te leven naar zijn wil. □

Wat is de verhouding van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot de niet-christelijke godsdiensten in de wereld?

*R. Lanier Britsch,
vice-president belast
met de faculteiten,
Brigham Young University,
dépendance Hawaï.*

In 1975 ontving ik een brief van een jongeman die de kerk onderzocht. Hij was bij een populaire Hindoegroep terechtgekomen en meende dat hij veel waarheid in het hindoeïsme had gevonden. Hij vertelde mij dat hij moeilijk een getuigenis van het herstelde evangelie kon krijgen omdat hij op andere plaatsen waarheid had gevonden.

Ik schreef hem ten antwoord: „Ik geloof dat ik je probleem begrijp. Als je het bekijkt vanuit het ge-

zichtpunt dat de heiligen der laatste dagen de enige ware kerk hebben, hoe kan dan dit standpunt ruimte laten voor de bewering dat andere kerken en godsdienstige bewegingen ook delen van de waarheid hebben?”

Ik vervolgde: „Laat mij deze vraag beantwoorden. We moeten nooit verbaasd staan om waar dan ook waarheid aan te treffen . . . Het licht van Christus is in en op alle mensen en alle oprechte mensen hebben het recht op beloning voor hun goedheid.”

Ik citeerde LV 130:20–21: „Er is een wet, voor de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond – „En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.”

Ik legde hem uit: „Wanneer iemand een eeuwig beginsel naleeft, zal hij automatisch beloond worden voor het naleven van die wet. God zal ieder mens belonen.” Wij als heiligen der laatste dagen geloven inderdaad dat er in vele godsdiensten en filosofieën waarheid te vinden is. Er hebben vele goede en grote religieuze leiders op aarde geleefd. Door hun prediking hebben ze het geestelijke, zedelijke en ethische niveau van hun volk omhoog gebracht.

Als we over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen spreken als de enige ware kerk, dan bedoelen we dat het de enige organisatie is die gemachtigd is de zaligmakende verordeningen te bedienen. Wij bedoelen dat het de enige organisatie is die door Jezus Christus wordt geleid door middel van levende profeten en apostelen. Hoewel de kerk de ware zaligmakende leer verkondigt, betekent dit niet dat ze als enige de waarheid onderwijst.

Vanaf het prille begin van de kerk hebben verschillende algemene autoriteiten zich uitgelaten over de positie van de kerk ten aanzien van niet-christelijke godsdiensten: wij moeten niet alleen jegens het geloof van anderen tolerant zijn, maar we moeten ze ook respecteren. Een voorbeeld. Op 15 februari 1978 legde het Eerste Presidium, dat toen bestond uit president Spencer W. Kimball en zijn raadgevers president Marion G. Romney en president N. Eldon Tanner, een officiële verklaring af met betrekking tot de positie van de kerk ten aanzien van andere godsdiensten.

Ik citeer:

„Gebaseerd op openbaring in oude tijden en nu ver-

kondigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met blijdschap de christelijke leer dat alle mensen broeders en zusters zijn, niet alleen als bloedverwanten door afstamming van sterfelijke voorouders, maar ook als letterlijke geestelijke kinderen van een Eeuwige Vader.

„De grote religieuze leiders in de wereld, zoals Mohammed en Confucius, de hervormers (Maarten Luther en anderen – vert.) en filosofen als Socrates en Plato hebben een gedeelte van Gods licht ontvangen. God gaf hun zedelijke waarheden om hele volken te onderwijzen en om het individu op een hoger bewustzijnsniveau te brengen.

„De Hebreeuwse profeten bereidden de weg voor de komst van Christus, de beloofde Messias, die het heil zou brengen aan alle mensen die in het evangelie gelooven.

„In overeenstemming met deze waarheden geloven wij dat God alle mensen voldoende kennis heeft gegeven en zal geven om hen voort te helpen op de weg naar het eeuwige heil, hetzij in dit leven, hetzij in het leven hierna.

„Wij verklaren eveneens dat het evangelie van Jezus Christus, dat hersteld is en zijn kerk in deze tijd gegeven, de enige weg is tot een gelukkig leven op aarde en tot volmaakte vreugde in eeuwigheid. Zij die het evangelie niet ontvangen hebben, zullen daartoe in de gelegenheid worden gesteld in het hiernamaals zo dit niet in dit leven gebeurd.

„Onze boodschap is derhalve een boodschap van bijzondere liefde voor alle mensen, gedragen door onze bezorgdheid om hun eeuwig welzijn, ongeacht hun godsdienst, ras of staatsburgerschap, in de wetenschap dat wij waarlijk broeders en zusters zijn, omdat we de zoons en dochters van dezelfde Eeuwige Vader zijn.”

Deze verklaring draagt de volgende elementen:

1) alle mensen zijn kinderen van God en dus broeders en zusters; 2) de enige manier om volmaakte vreugde te verkrijgen is door middel van het evangelie dat her-

steld is en gegeven aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; 3) iedereen zal in de gelegenheid worden gesteld het evangelie te aanvaarden, zo niet in dit sterfelijk leven, dan in het hiernamaals; 4) „Grote religieuze leiders in de wereld (die met name genoemd zijn maar ook vele anderen) hebben een gedeelte van Gods licht ontvangen.” Moham-med heeft zeker het religieus en ethisch bewustzijn van zijn volk op hoger niveau gebracht en niet alleen van zijn volk maar ook van vele buurvölker. Confucius gaf de volken van Oost-Azië een hogere zedelijke norm dan er tot dan toe in het grootste deel van de wereld bestaan had.

Er is natuurlijk veel in andere godsdiensten dat wij niet kunnen aanvaarden of verontschuldigen. Waarheden worden vaak zij aan zij gevonden naast bijgeloof, magie en dwaling. In vele godsdiensten kan men ethische waarden, leerstellingen of geloofspunten aantreffen die zonder twijfel waardevol zijn en eeuwige waarheid bevatten. Tegelijkertijd kan men onjuiste leerstellingen tegenkomen en misschien zelfs door satan geïnspireerde praktijken. Wij moeten ons bij het bestuderen van andere godsdiensten bewust zijn van deze mengeling van waarheid en dwaling.

Eenvoudig gezegd: de wereld is er beter door geworden dat goede mensen uit alle rassen, naties, geslachten en talen delen van de waarheid en goede manieren van leven erkend hebben en geprobeerd hebben deze inzichten te verbreiden. Op hun beurt hebben deze inzichten ertoe bijgedragen dat de weg voor de herstelling van het evangelie bereid werd. Wat de godsdiensten in deze wereld aangaat – christelijke of niet-christelijke – wij als heiligen der laatste dagen moeten een houding van vriendschap en goede wil ontwikkelen voor alle mensen van welke godsdienst dan ook. „Onze boodschap”, met de woorden van het Eerste Presidium, „is er een van bijzondere liefde voor alle mensen, gedragen door onze bezorgdheid om hun eeuwig welzijn.” □

DE PATRIARCHALE Z E G E N

Onze Hemelse Vader heeft ervoor gezorgd dat wij allen persoonlijke openbaring kunnen ontvangen, waardoor wij kunnen weten wat Hij van ons verwacht.

Heeft u zich ooit afgevraagd wat onze Hemelse Vader van u verwacht in dit leven? We weten dat we hier zijn om onze waardigheid te bewijzen om terug te kunnen keren naar onze Hemelse Vader. We weten dat het leven, de dood en de opstanding van de Heiland ons de weg wijzen die we behoren te bewandelen. Maar geeft onze Hemelse Vader ons ook raad die alleen voor ons is bestemd?

Ja, dat doet Hij! Onze Hemelse Vader heeft ervoor gezorgd dat wij allen persoonlijke openbaring kunnen ontvangen, waardoor wij kunnen weten wat Hij van ons verwacht. Deze openbaring kan tot ons komen door middel van een patriarchale zegen. Een patriarchale zegen stelt iemands talenten, afstamming en mogelijkheden vast. Hij kan motiveren, leiden, waarschuwen, raad geven en troosten.

Een patriarchale zegen is, geestelijk gezien, een wegenkaart die alleen met behulp van de Geest begrepen kan worden, vandaar dat we hem onder gebed behoren te lezen. Wij ontvangen hem om ons in staat te stellen ons eeuwige bestaan vanuit een goddelijk perspectief te zien. De persoonlijke zegeningen, die in een zegen worden genoemd, helpen ons waardering te hebben voor wie wij werkelijk zijn.

Wij ontvangen onze patriarchale zegen van een man die is geor-

dent tot patriarch. In elke ring van de kerk wordt minstens één man geordend tot patriarch. Het is zijn verantwoording zich geestelijk voor te bereiden op het geven van een patriarchale zegen aan waardige leden van de ring. De zegens die hij uitspreekt zijn zo belangrijk dat alle zegens, waar ter wereld die ook worden gegeven, ter bewaring naar de afdeling kerkgeschiedenis worden gezonden.

De beloofde zegeningen verschillen naar behoefte van persoon tot persoon. Soms zal het er zelfs op lijken dat de beloofde zegeningen nooit in vervulling zullen kunnen gaan, maar we behoren voor ogen te houden dat onze Hemelse Vader een ander perspectief voor ogen heeft dan wij. Zo vertelde president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, het volgende waar gebeurde verhaal:

„Een paar jaar geleden gaf een patriarch een zegen aan een tienermeisje . . . dat in Polen woonde. Toen hij de zegen uitsprak voelde hij zich gedrongen het meisje te beloven dat zij in de tempel van de Heer zou trouwen. Hij schrok hiervan terug, want de politieke situatie was dusdanig dat het meisje Polen absoluut niet zou kunnen verlaten om in de tempel in het huwelijk te treden. Maar hij gaf gehoor aan de geïnflusteringen van de Geest en sprak de belofte uit.

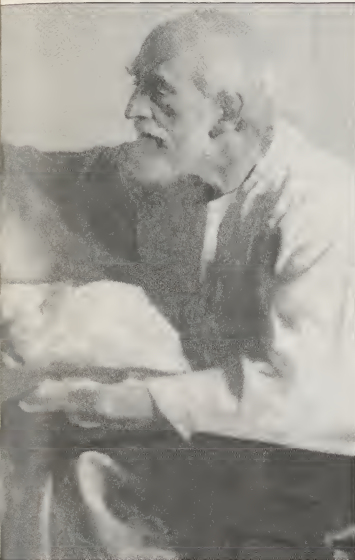
„Na deze zegen gegeven te hebben, zocht deze patriarch mij op in mijn kantoor en vroeg: 'Deed ik er goed aan?' Ik antwoordde dat iemand altijd het goede doet

Net als Jozef vanouds een patriarch vader, Jakob, kunnen wij een patriarch leidraad in deze laatste dagen.

als hij gehoor geeft aan de geïnflusteringen van de Heilige Geest. Hij zei: 'Maar ik heb een zegen uitgesproken die gewoon niet in vervulling kan gaan.' Ik antwoordde: 'Laten we met ons hele hart op God vertrouwen . . .' Binnen twee jaar werd er een verdrag getekend tussen Polen en West-Duitsland, dat het mogelijk maakte dat mensen van Duitse afkomst naar West-Duitsland konden terugkeren. Dat lieve tienermeisje verhuisde naar West-Duitsland waar het haar vrij stond naar de tempel van Heer te gaan om daar te gelegener tijd haar huwelijk te laten voltrekken.' (Scandinavische gebiedsconferentie, augustus 1976, blz. 10.)

hale zegen ontving van zijn
archale zegen ontvangen als

De juiste tijd voor de zegen

Elke belangrijke gebeurtenis in ons leven zal ons meer aanspreken als we erop zijn voorbereid. Daar de leden van de kerk normaliter maar een keer een patriarchale zegen ontvangen, behoort deze heilige gebeurtenis op de juiste tijd te komen en op gepaste wijze te gebeuren. Ouderling Eldred G. Smith, patriarch van de kerk, heeft de volgende raad gegeven: „Men dringt er ten eerste op aan dat kinderen onder de twaalf geen patriarchale zegen ontvangen, verder hangt de leeftijd volkomen af van de volwassenheid van de betrokkene. De zegen behoort gegeven te worden wan-

neer de ontvanger het verlangen heeft de Heer en zijn naaste te dienen.” (*Instructor*, februari 1962, blz. 43.)

Jongeren ontvangen hun patriarchale zegen vaak tussen hun vijftiende en twintigste, wanneer zij serieus nadenken over wat zij met hun leven willen doen. (Natuurlijk kunt u op elke leeftijd een patriarchale zegen ontvangen, ongeacht of u een bekeerling bent of in de kerk geboren.)

Hoe u zich voorbereidt

Wanneer u het verlangen hebt, waardig bent en u hebt voorbereid op het ontvangen van een patriarchale zegen, hebt u een gesprek met uw bisschop of gemeentepresident. Als hij van mening is dat u voorbereid bent, zal hij een aanbeveling voor u uitschrijven. Daarna kunt u een afspraak maken met de patriarch. Als er geen patriarch in uw regio is, zal uw ring- of zendingspresident u doorverwijzen.

U kunt deze belangwekkende gebeurtenis in uw leven en/of dat van uw kind nog persoonlijker maken naarmate u de Heer zoekt in vasten en gebed. Tevens kunt u het verslag lezen van de patriarchale zegens die Jakob aan zijn twaalf zoons gaf, in het bijzonder die aan zijn zoon Jozef. Hierdoor zult u enigszins vertrouwd raken met de taal die in zulke zegens gebruikt wordt.

Hoe u uw voordeel doet met een zegen

Het in vervulling gaan van een

patriarchale zegen hangt ervan af of u de zegeningen en voordelen waardig bent. De Heer kan zegeningen beloven, maar Hij kan u niet dwingen deze te ontvangen.

Een patriarchale zegen is een persoonlijke zegen van de Heer. Gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer en het bestuderen van het evangelie zal u helpen de zegen beter te begrijpen.

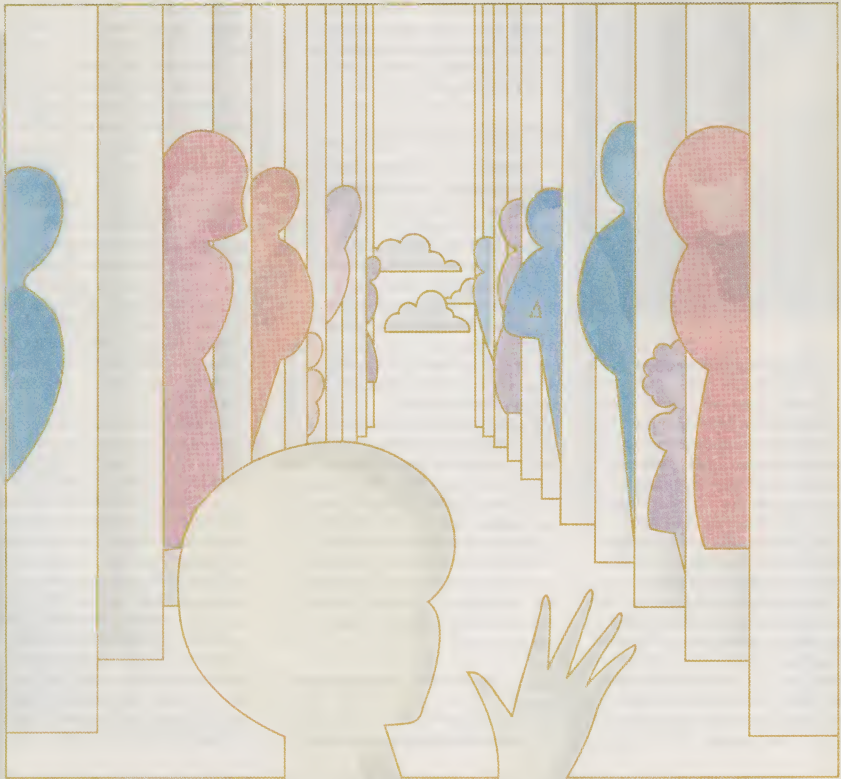
U doet er goed aan een kopie te maken van uw patriarchale zegen, uw gebruiksexemplaar, en het origineel veilig weg te bergen in uw familieverslagen. Naarmate u volwassener wordt, zal het geregeld, onder gebed lezen van uw zegen u een ruimer begrip geven. Aan de andere kant behoort deze heilige en persoonlijke zegen niet van hand tot hand te gaan of openhartig besproken te worden. De zegen is hoofdzakelijk bestemd voor de persoon die deze ontvangt, maar mag op gepaste tijden met familieleden worden gedeeld.

Het doorlezen van onze patriarchale zegen kan vooral van nut zijn als we het moeilijk hebben, omdat hij ons eraan herinnert hoeveel onze Hemelse Vader van ons houdt. „Ga zitten en lees uw patriarchale zegen”, dringt ouderling Smith erop aan, „wanneer u verontrust of verdrietig bent, of ontmoedigd en niet tevreden met uw leven. Het lezen van uw patriarchale zegen kan u soms moed geven, u terugbrengen op uw basis en u op het rechte pad zetten.” (Toespraak gehouden aan het Salt Lake Institute of Religion, 30 april 1971, blz. 6-7.) □

VOOR WIE ZOU IK VREZEN?

Vraag vijf verschillende vrienden waar zij bang voor zijn, en je zult waarschijnlijk vijf verschillende antwoorden krijgen. Voor de een is het nieuwe vriendschappen sluiten, voor de ander een examen op school. Soms maken we ons bezorgd om het onbekende.

Enkelen van ons zijn bang om met vrienden over het evangelie te praten.

Als jullie dat weleens gevoeld hebben, wil je vast Anna Ruth Aaron (15) uit de wijk Lubbock (Texas) ontmoeten. Zij was ook bang, totdat zij het zendingswerk probeerde.

Ik was bang om met mijn vriendinnen over de kerk te praten," zei Anna Ruth. „Maar ik ben toch altijd erg open geweest over het feit dat ik mormoon ben. Mijn vriendinnen weten hoe ik tegenover roken en drinken sta. Als een nieuweling mij op een feestje probeerde over te halen iets tegen mijn principes te doen, lieten mijn vriendinnen hem al gauw weten dat hij daar mee op moest houden.”

„Het is altijd een droom van mij geweest om een van mijn vriendinnen of allemaal tot de kerk te brengen.” Soms verdrijven dromen onze angst. Dat ervaaerde Anna Ruth in elk geval toen ze met een goede vriendin over de kerk sprak.

„Ik kende Diané Swann al een beetje, maar vanaf de eerste dag van het nieuwe schooljaar, werden we goede vriendinnen. We liepen samen uit school naar huis en brachten veel tijd met elkaar door. Op een dag, toen we naar huis liepen, zei iets tegen me: 'Vraag haar . . . vraag haar . . . vraag.'

„Dus zei ik: 'Diane, mag ik je iets vragen? Ik heb dit nog nooit gedaan, en ik moet toegeven dat ik een beetje bang ben, maar ik zou graag willen dat je kennismaakte met de zendingen van onze kerk. Ze kunnen je een van de lessen geven die uitleggen wat voor kerk het is. Ik kan het begrijpen als je het niet wilt, en dat zal onze vriendschap niet schaden.’

„Diane antwoordde: 'Ja hoor, ik zal wel naar een van die lessen luisteren, maar ik zal je meteen zeggen: ik word geen lid van jullie kerk.'”

Anna Ruth maakte een afspraak voor de eerste les. Diane kwam opdagen en er heerste een goede sfeer. Diane vroeg haar moeder of ze door mocht gaan met de lessen en haar moeder gaf toestemming, maar ze zei dat Diane geen lid van de kerk zou willen worden. Diane ging door met de lessen, de zendingen moedigden haar aan om gedoopt te worden, haar moeder gaf toestemming – en Diane werd gedoopt.

Wat dacht Diane over Anna Ruth, die haar over de kerk had verteld?

„Ik voelde me niet beledigd, maar ik was verrast,” zei Diane. „Mijn moeder was verrast toen ik haar vertelde dat ik in de kerk was geïnteresseerd, omdat godsdienst bij ons thuis niet veel werd besproken. Mijn broer plaagde me erme, maar mijn moeder heeft mij erg veel steun gegeven en is naar de doopdienst geweest. Ik vind het erg goed om met vriendinnen over de kerk te praten, want als Anna Ruth dat niet bij mij had gedaan, was ik nu geen lid van de kerk geweest. Wees niet bang om te vragen.”

De droom van Anna Ruth, om een zendingeling voor haar vrienden te zijn, was daarmee niet uit.

„Mijn vriendin Dawn had Diane en mij over de kerk horen praten, en zei op een dag dat zij misschien ook wel geïnteresseerd was,” zei Anna Ruth. „Dat vond ik geweldig. Een week later zouden we onze jonge-vrouwenconferentie van de ring hebben en een van de priesterschapsleiders in onze wijk zei dat er een fonds was waardoor iemand een introductie kon meenemen. Dus zorgde mijn moeder en ik ervoor dat Dawn meekon. De conferentie was werkelijk inspirerend en Dawn vertelde me dat ze gedoopt wilde worden. De week daarop begon ze met de zendingenlessen, een paar weken later werd ze gedoopt.”

En Anna Ruth ontdekte dat haar droom niet ophield met de doop van Dawn.

„Vlak nadat Dawn was gedoopt, vertelde een vriendin van mij, die ik al jaren kende, dat zij 's zondags met mij naar de kerk wilde!”

Hoe voelt Anna Ruth zich nu over haar zendingswerk?

„Het is onbeschrijflijk,” zei ze. „Je voelt je opgewonden. En de grootste vreugde zal ik ervaren als zij actief in de kerk blijven en erin groeien.

„Ik wil alle jonge mensen aansporen om toch alsjeblieft de mensen te laten weten dat je lid bent van de kerk. Als je een ingeving krijgt om het evangelie te delen, hoop ik dat je zult luisteren en dat je je getuigenis zult geven als je je daartoe gedreven voelt. Het is zo belangrijk om het evangelie te delen, om anderen de kans te geven achter de waarheid te komen en de grote vreugde, vrede en rust te ervaren die de kerk ons biedt. Ik heb het evangelie met mijn gehele hart lief, en wil het met iedereen die ik ontmoet delen.”

Dat kan er nu gebeuren met iemand die een beetje bang is om het evangelie met een vriendin te delen. □

Het was een heldere, koele zomermorgen toen ik aan de oever van de Snake River in Idaho stond. Ik dacht na over de schoonheid van de natuur om mij heen en over het vakmanschap van een wijze Hemelse Vader. vlakbij lagen de

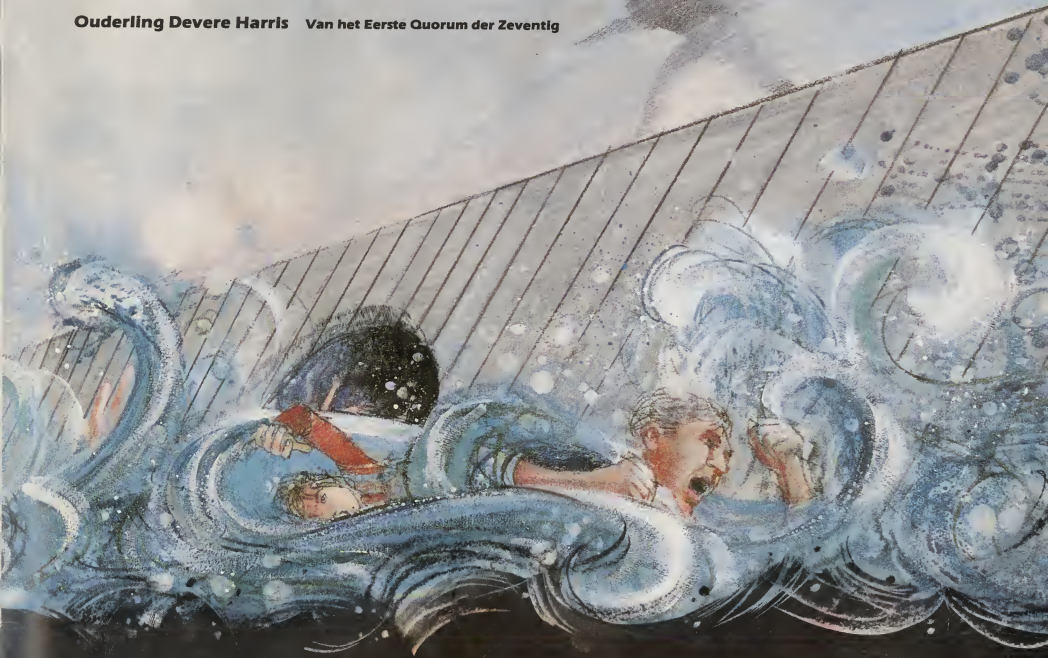
sluizen die de watertoevoer naar de irrigatiekanalen regelden.

Terwijl ik daar diep in gedachten verzonken stond, viel mijn oog op een klein voorwerp op het water. Toen het dichterbij kwam, zag ik dat het een rubberbootje was. Even later kon ik zien dat er een familie in zat. Ze naderden een

bocht in de rivier, precies waar ik stond. Het water was diep en stroomde snel. Wanneer men voor de stroom bleef was er geen gevaar, dat deden jaarlijks honderden bootjes. Maar ik zag dat die familie moeite had om in de bocht voor de stroom te blijven, het

DE BELOFTE

Ouderling Devere Harris Van het Eerste Quorum der Zeventig

bootje dreef gevaarlijk dicht naar de betonnen tunnels onder mij die naar de irrigatiekanalen leidden.

Ik zag dat het bootje tegen de rand van een van de tunnels tot stilstand was gekomen en het ge-

vaar was groot dat het naar binnen gezogen zou worden. Toen zag ik dat de inzittenden, een jonge vader en moeder, een grootmoeder en twee jongetjes, opstonden en zich langs de betonnen wand probeerden voort te bewegen naar de oever van de rivier, waar zij veilig zouden zijn. De vader stak zijn hand naar mij uit en riep: „Help ons!” Natuurlijk

wilde ik dat. Ik reikte zo ver ik kon naar beneden om zijn hand te grijpen, maar terwijl hij wanhopig probeerde mij vast te pakken, sloeg het bootje om. Met alle vijf familieleden werd het de tunnel ingezogen.

Ik stond aan de grond genageld. Mijn eerste gedachte was dat ze in de tunnel zouden worden onderschept door de verticale, metalen staven, die waren aangebracht om boomtakken tegen te houden. Ik draaide me om en keek of ze aan de andere kant van de tunnel weer naar buiten kwamen, in het kanaal.

Het water gutste uit de betonnen tunnel en spatte uiteen in drie meter hoge, schuimende golven. Ik zag de vader uit het schuimende water naar boven komen, toen de moeder. Ze bleken allebei goede zwemmers te zijn. Ik hoorde de grootmoeder schreeuwen. Ze was al ongeveer vijftig meter stroomafwaarts gedreven en kon klaarblijkelijk niet zwemmen. Ik rende langs de oever en was in staat om haar veilig op de kant te krijgen.

We stonden allemaal doodsbenauwd aan de oever van het kanaal. Waar waren de twee jongetjes? De moeder riep zo hard als ze kon. De vader rende op en neer langs de oever van de lawaaierige stroom. Geen van beide jongens kwam aan de oppervlakte.

Op dat moment zagen wij een auto naderen. Ik legde de bestuurder vlug uit wat er was gebeurd, en hij reed weg om hulp te halen. In minder dan geen tijd was een menigte op de been. Mensen in motorboten zochten het kanaal af. Tevergeefs, de twee jongetjes werden niet gevonden.

Geluk veranderde in verdriet

In momenten van crisis en tragiek komen er vele vragen bij ons

op. Ik was over mijn toeren. In een fractie van een seconde had ik een gelukkige familie zien veranderen in een panische, droevige en eenzame familie, omdat ze een bocht in de rivier niet onderkenden. Alleen omdat het kolkende water hen in de verkeerde tunnel had gezogen, weg van de juiste koers. Ik had medelijden met deze vader en moeder toen ik de wanhopige uitdrukking op hun droevige gezichten zag.

Terwijl ik naar huis reed, was ik van slag af. Er waren twee jongetjes overleden. Maar wat is dood? Voor mensen die in de tempel hun familie voor eeuwig hebben laten verzegelen is het slechts een tijdelijke scheiding. Ik realiseerde me dat ik niets van die familie afwist, maar ik bad dat de overlevenden troost en vrede zouden vinden in de liefde van onze Hemelse Vader.

Maar hoe zit het met ouders van kinderen die zijn weggezogen in de stromen van verleiding en wangedrag? En met een kind dat zijn getuigenis, zijn geloof en soms zijn hoop verliest? Ik heb gelukkige families ongelukkig zien worden, die de rest van hun leven lijden omdat een lid van die familie niet in staat was op het rechte pad te blijven.

Je moet de juiste beslissingen nemen

Jonge mensen, jullie leven in een veelbewogen wereld. Je moet helder kunnen denken en de juiste beslissingen nemen. Je toekomstige leven is zo afhankelijk van de beslissingen die je nu neemt.

Je moet de wegen die naar het kwade leiden vermijden.

In een paar onachtzame ogenblikken kunnen zonden in je leven komen, waardoor paniek en verdriet ontstaat, niet alleen in je eigen leven maar ook in dat van je geliefden. Sommige mensen hebben het gevoel dat het naleven van het evangelie en het doen van de dingen die gevraagd worden hun vrijheid wegneemt. Ze komen in opstand en zeggen: „Ik wil mezelf zijn, ik wil vrij zijn, ik wil niet worden beperkt door al die geboden en regeltjes van het evangelie.”

Maar vergelijk dit eens met de grote meerderheid van onze jongeren die 'de ijzeren roede' vasthoudt (zie 1 Ne. 8:19-30), de geboden van God naleeft, het evangelie verbreidt, tiende en vastengaven betaalt, de Schriften bestudeert, de kerkvergaderingen bezoekt en hun leven zo indeelt dat zij zowel anderen als zichzelf geluk verschaffen. „Ik ben gebonden, wanneer gij doet, wat ik zeg,” zegt de Heer, „maar wanneer gij niet doet wat ik zeg, hebt gij geen belofte” (zie LV 82:10).

De belofte is, dat wanneer je waardig leeft, jij en iedereen in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren en alles beërven van van Hem is. Onze Hemelse Vader hoopt dat je hierin zult slagen. Hij heeft er de weg voor bereid, en de koers die wij moeten volgen staat duidelijk aangegeven. Sta jezelf niet toe om meegesleurd te worden in verleidingen, die niet alleen de zegeningen van dit aardse leven wegnemen, maar ook die van je eeuwige leven. □

Uit het geweld, de oorlogen, de hongersnood, de verwoesting en vernietigende kracht van de natuur, waarvan breeduit verslag wordt gedaan in de media, blijkt duidelijk dat we in de tijd van grote verwarring leven die door de Heer werd voorspeld toen Hij zei: „En te dien dage . . . (zal) de ganse aarde in beroering zijn, en het hart der mensen zal bezwijken” (LV 45:26). Wanneer het „hart der mensen bezwijkt”, kunnen grote zorgen ertoe leiden dat we ons zelfvertrouwen verliezen, dat juist van essentieel belang is voor ons succes. We leven in een tijd dat de liefdevolle steun van vrienden en kennissen onmisbaar is.

Die liefdevolle steun is ook van essentieel belang voor hen die doen voorkomen dat ze die niet nodig hebben. IJzerwerkers, bijvoorbeeld, hebben de naam sterk en moedig te zijn. Zij zijn het die het stalen geraamte van gebouwen en bruggen construeren. Ze werken aan gebouwen die meer dan honderd verdiepingen hoog zijn en lopen over de smalle draagbalken die zij met bouten op hun plaats bevestigen. De bruggen die zij bouwen hangen soms meer dan dertig meter boven het water, en zij lopen over smalle steunbalken die later het gewicht van het betonnen wegdek en het zware verkeer moeten dragen.

Deze werkers moeten alert en voorzichtig zijn, want één verkeerde stap kan hun laatste zijn. Het is essentieel dat zij altijd hun gedachten bij hun werk houden. Vele ongelukken waarbij gewonden en helaas zelfs doden vielen, kunnen herleid worden tot onenigheid thuis, of grote zorgen die hun emotionele toestand beïnvloedden en hen van hun werk afleidden. Hoewel hun beroep hun de reputatie geeft dat zij ongevoelig zijn voor risico, zijn het toch doorsnee burgers die dezelfde gevoelens, zorgen, plichten en eigenschappen hebben als ieder ander. De eigenschap waarin zij echter moeten uitblinken is zelfvertrou-

WANNEER HET HART DER MENSEN BEZWIJKT

Ouderling Royden G. Derrick
van het Eerste Quorum der Zeventig

wen. Ze mogen geen angst hebben.

Jim was een oude rot in het vak. Hij was al meer dan dertig jaar ijzerwerker en had zo'n beetje alle soort karweitjes onder handen gehad, waardoor hij heel veel ervaring had opgedaan. Hij had honderden meters boven de grond over smalle balken gelopen en was wel duizend keer naar het uiteinde van een balk gekropen om die te bevestigen. De mannen die de balken bevestigten staan hoog aangeschreven onder de ijzerwerkers. Zij lopen het grootste risico en hun werk vergt veel moed. Jims collega's bewonderden

hem voor zijn grote moed en evenwichtigheid.

Op zekere dag was hij met een ploeg ijzerwerkers aan een karwei in de ruige bergen van Colorado bezig toen er geheel onverwachts een storm opstak. Slagregen, weerlicht, donderslagen en rukwinden. De ijzerwerkers klommen snel naar beneden en verzamelden zich in de bouwkeet tot de storm zou zijn weggetrokken.

Zij zullen daar een kwartier geweest zijn toen iemand vroeg waar Jim was. Ze misten hem. Ze gingen naar buiten en zochten het stalen geraamte af. Toen zagen ze hem, hij stond op een balk met zijn armen stevig om een stalen staander geklemd. De mannen riepen hem maar er was geen reactie. Daarom klommen er twee naar boven die hem verstijfd van schrik aantrouwen. Zijn armen waren zo strak om de staander geklemd, dat ze hem los moesten wrikken. Ze bevestigden hem aan een kabel en lieten hem zakken. Hij was doodsbang.

In de bouwkeet zetten ze hem bij de kachel, zodat hij zich kon warmen. Een uur later was de storm voorbij, de zon scheen en de vogels zongen lustig in de bomen. De ploeg ging weer aan het werk, maar Jim bleef achter. Hij was zijn moed kwijt en was bang om weer naar boven te gaan.

De voorman herkende het probleem. Jim hoefde zich er niet voor te schamen. Het kon de beste overkomen. Wel moest er zorgvuldig gehandeld worden. Als Jim nu niet naar boven ging, zou hij het nooit meer doen. De hevigheid van de storm, samen met de risico's van het vak hadden de oude rot mentaal gebroken. Alleen hijzelf kon de schade herstellen. Maar hij had er meer dan ooit een helpende hand bij nodig.

De wijze voorman sloeg zijn arm om Jim heen en zei dat wat hem was overkomen iedereen had kunnen gebeuren. Hij zei Jim aan het werk te gaan en verzekerde hem dat

hij het volste vertrouwen erin had dat hij het kon. Jim wist dat zijn voorman gelijk had. Iedere ijzerwerker weet dat hij weer naar boven moet. Jim wist dat hij het nu moest doen. Als hij vandaag niet ging zou het morgen nog moeilijker zijn, en volgende week zou het onmogelijk zijn. Uiteindelijk eiste hij van zichzelf dat hij het stalen geraamte beklom en zijn werk hervatte. Zijn benen voelden zwaar aan en zijn lichaam zwak. Toen hij naar boven klom en voorzichtig weer zijn werkzaamheden hervatte, ging er onder de andere werkers een bemoedigend gejuich op. Dat gaf hem de kracht en het vertrouwen die hij nodig had.

Jim ging weer aan het werk, en naarmate hij probeerde gelijke tred te houden met zijn collega's, herkreeg hij geleidelijk zijn zelfvertrouwen. Als de voorman geen begrip had gehad of als zijn collega's zich kritisch hadden opgesteld, zou hij zo goed als zeker zijn beroep niet meer hebben kunnen uitoefenen. Jim kwam erachter dat zijn collega's zijn ware vrienden waren, want zij hadden hem begrepen en hem gesteund toen hij het echt nodig had.

Hoe kwam het nu dat deze man, die zoveel ervaring had en meer dan eens blijk had gegeven van zijn moed en zelfvertrouwen, bevangen werd door angst? De wetenschap beschrijft de angstbeleving zoals Jim die had. Angst is een „gevoel van beklemming en vrees, veroorzaakt door een (wezenlijk of vermeend) dreigend onheil of gevaar“. Angst „onderscheidt zich in psychologische zin van vrees, doordat angst geen bepaalde inhoud heeft, maar een algemeen gevoel van bedreigbaarheid of onveiligheid is“. (Van Dale, groot woordenboek der Nederlandse taal, elfde, herziene druk, blz. 181.)

De beroering en conflicten van onze tegenwoordige maatschappij leiden ertoe dat velen gefrustreerd zijn, overweldigd door angst en vrees. Wanneer iemand probeert zijn evenwicht en zelfvertrouwen te herwinnen, is het belangrijk dat

zijn vrienden hun arm om hem heen slaan en hem verzekeren dat hij er niet alleen voor staat en dat hij er weer bovenop kan komen. Maar al te vaak maken we de persoon in kwestie nog onzekerder door ondoordachte opmerkingen en begrip in plaats van dat we hem bemoedigen met liefde en oprechte betrokkenheid.

De Heiland sprak over die soort liefde en betrokkenheid in de volgende gelijkenis: „Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.

„En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand.

„Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

„Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven.

„Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

„Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

„Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

„Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

„En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan“ (Matt. 25:31-40). □

Gelustreerd door Rob Colvin

Sue Draper

Het was de koudste winter sinds jaren in dat deel van het land. Het sneeuwde, en de temperatuur daalde met de dag. Al snel zat de vorst in de grond en op de rivier begon zich al ijs te vormen.

Ik was op zending in Zuid-Frankrijk en had bij aankomst in het gebied normale weersomstandigheden verwacht, warme winters en aangename zomers. Ons appartement was, zoals zoveel gebouwen in dat gebied, op warm weer gebouwd. De muren waren niet geïsoleerd, evenmin als de waterleidingen die aan de buitenkant van de gebouwen waren bevestigd. Dat was economisch en voldeed uitstekend.

Terwijl de dagen voorbijgingen en het kouder werd, scheen de houding van de mensen ook koeler te worden, ze werden minder ontvankelijk voor ons. Het werd steeds moeilijker om contacten te leggen.

We zagen al snel dat in het centrum van de stad de waterleidingen bevroren, waardoor de mensen zonder water kwamen te zitten. Het vorstgebied verspreidde zich als een plaag, we hoopten dat het ons deel van de stad niet zou bereiken. Verontrust wachtten we af, maar het duurde niet lang of we werden ijskoud wakker en zaten zonder water. Veel van de bewoners in ons gebouw hadden familie of vrienden in nabijgelegen steden, anderen hadden een bron in de achtertuin. Uiteraard waren wij niet zo gelukkig.

We deden ons uiterste best om deze moeilijke tijd te overleven, door dure flessen water in de winkel te kopen. We liepen iedere morgen twintig minuten naar het kerkgebouw om ons te wassen en te koken. Na verloop van tijd waren we van mening dat we een emmer water in ons appartement moesten hebben om ons te wassen en voor noodgevallen. We besloten een deel van onze voorbereidingsdag te spenderen aan het vinden van iemand die nog stromend water had en onze emmer zou willen vullen.

We kwamen er al snel achter dat de mensen, die ons al eerder koeltjes te woord hadden gestaan, zo mogelijk nog koeler reageerden op ons dringend verzoek om een emmer water. Zij reageerden op ons als de kilte wind. Het doorsnee antwoord dat we ontvingen was: „Als ik jullie mijn water geef, wat moet ik dan drinken? Hoe meer ik weggeef, hoe minder ik zelf overhoud.“ Het viel ons heel moeilijk om niet ontmoedigd te raken. De tijd verstreek zonder succes, op een gegeven moment besloten we nog één deur te doen en dan naar huis te gaan.

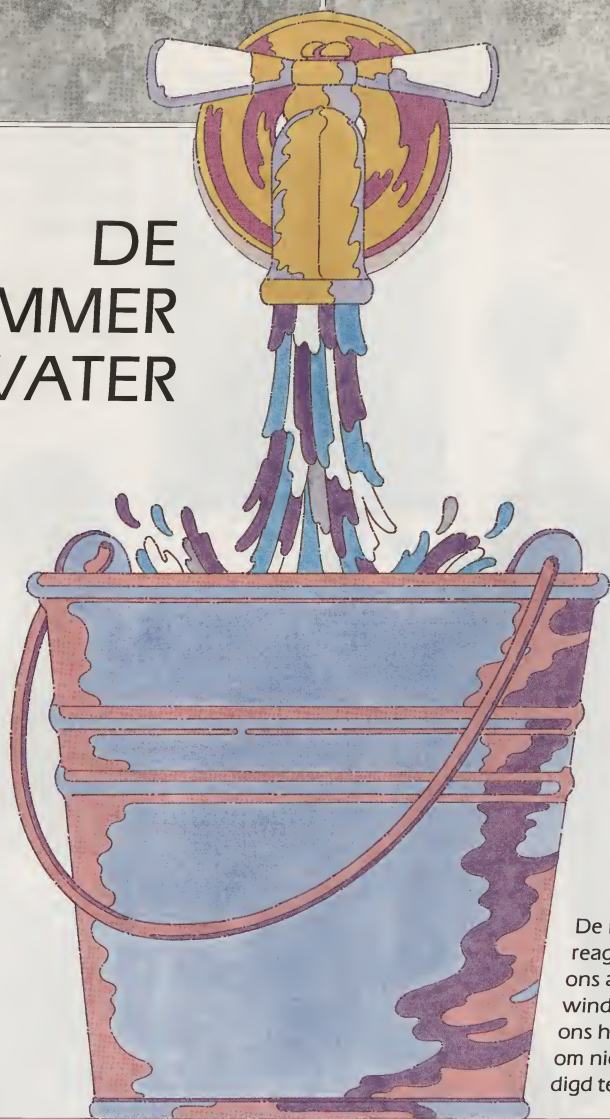
We naderden een deur en klopten aan. Het was interessant om het werk van deze dag te vergelijken met het werk dat we gewoonlijk deden. De mensen begrepen het belang niet van hetgeen we met hen wilden delen. Ze waren nogal onverschillig over alles wat we presenteerden. Ze wisten alleen maar dat ze het druk hadden en niet gestoord wilden worden door twee zendelingzusters, buitenlanders met lange overjassen en zwarte naamplaatjes.

Een vrouw deed open en keek ons vriendelijk aan toen we ons voorstelden en ons probleem uitlegden. Ze gaf snel antwoord en eerst leek het op alle andere antwoorden die we hadden gehoord. „Eén emmer water?“ vroeg ze. „Eén emmer water, is dat alles? Ik zal jullie er twee geven, of drie, of tien, of meer. Kom maar terug, want als ik water weggeef, zullen de leidingen nooit bevriezen. Zolang het water stroomt, bevriest het niet. Eigenlijk is het zo dat hoe meer ik geef, hoe meer ik er voor terugkrijg.“

Deze ene vrouw, die in een voor ons vreemd land woonde, leefde zoals de Heiland ons onderwees toen Hij zei: „Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest“ (Matt. 25:35).

Zo is het ook met ons getuigenis. □

DE EMMER WATER

De mensen
reageerden op
ons als de kille
wind. Het viel
ons heel moeilijk
om niet ontmoe-
digd te raken.

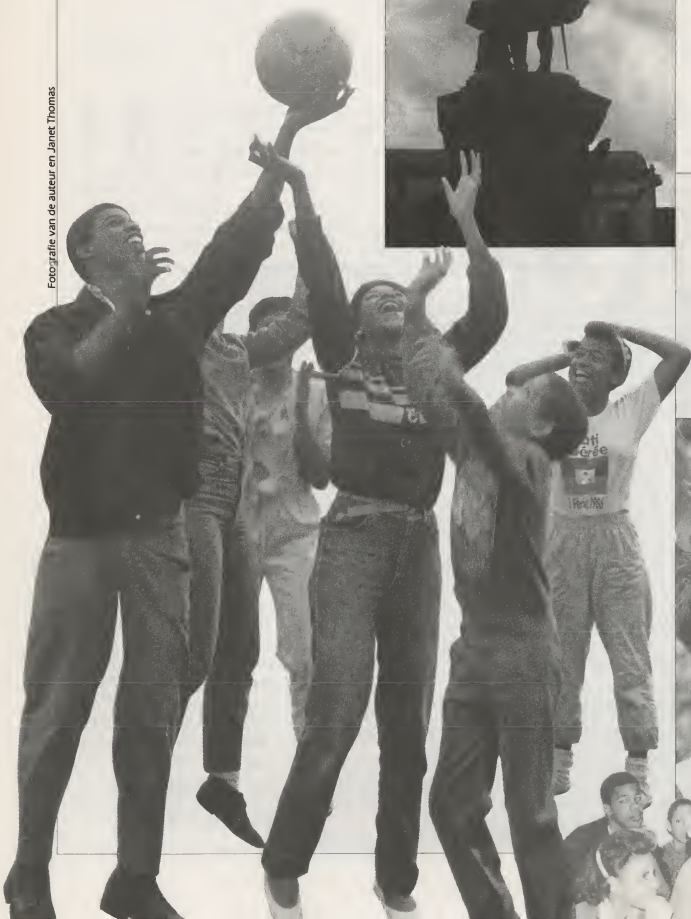
DE GELOOFSREPUBLIEK

Tieners vinden vreugde in het alsmear groeiende evangelielicht in de Dominicaanse Republiek

Lisa A. Johnson

Fotografie van de auteur en Janet Thomas

Het onweert boven Santo Domingo. Na een ratelende donderslag valt het licht uit in een seminarieklas in de hoofdstad van de Dominicaanse Republiek. Iemand staat op om een kaars te pakken. De levendige tekstbespreking gaat bijna ongestoord verder, je kunt de leerlingen boven het geluid van de op het dak neerkletterende regen nog steeds de verzen horen voorlezen.

Maar wacht eens even! Het klaslokaal is volkomen donker en de leerlingen kunnen onmogelijk in hun boeken kijken. Ze lezen ook helemaal niet. Ze hebben de teksten voor vandaag uit het hoofd geleerd en nu zijn ze ze aan het opzeggen. Ze leren ongeveer tien teksten per dag uit het hoofd.

Een dergelijke toewijding is niet ongebruikelijk voor veel jonge kerkleden in de Dominicaanse Republiek. De kerk is meer dan iets om alleen op zondag aan te denken. Seminarie is meer dan iets wat ze 's morgens doen. Het evangelie is de stuwende kracht in hun leven en ze passen het ijverig toe in hun dagelijks leven.

Een meisje wilde bijvoorbeeld graag aan het seminarie meedoen, maar haar ouders dachten dat het teveel ongemak met zich mee zou brengen. Daarom vertelden zij hun dochter dat zij al haar huishoudelijke taken af moest hebben voordat ze kon gaan. Vervolgens gaven ze haar een hele lange lijst

met taken. Tot hun verbazing stond ze vanaf die tijd om vier uur op om al haar taken te doen, waarna ze naar het seminarie kon gaan.

Een aantal leerlingen moet iedere morgen ongeveer dertig minuten over modderige wegen naar het seminarie lopen, maar ze komen nooit te laat. Ze zeggen dat alle tijd en inspanning de moeite waard is. „We hebben de kerk lief,” zegt Wally Ventura uit de wijk Orzama. „We zijn bijzonder dankbaar en kunnen nooit genoeg doen.”

De meesten van hen zijn die mening toegedaan. Na schooltijd komen de meeste jongeren uit de wijk bijeen in het kerkgebouw om lofzangen in te studeren, volleybal of basketbal te spelen of te studeren. 's Avonds na het eten splitsen ze op met de zendingen of helpen ze met het organiseren van een *Noche de Amistad* ofwel een 'vriendschapsavond'. Deze vriendschapsprogramma's worden door de wijkleden voor onderzoekers georganiseerd. Het is meestal een combinatie van films, getuigenissen, toespraken, spelletjes en versnaperingen om onderzoekers vertrouwd te maken met de kerk en hen zich thuis te doen voelen. Vaak worden de activiteiten door de jongeren zelf georganiseerd.

Hoewel de kerk pas negen jaar geleden in de Dominicaanse Republiek werd georganiseerd, zijn er momenteel al meer dan elfduizend leden. Het is niet ongebruikelijk dat er in een maand driehonderd mensen worden gedoopt.

Waar en wat is die plaats waar het zendingswerk zo succesvol is en de jongeren zo sterk zijn? De Dominicaanse Republiek deelt het eiland Hispaniola met Haïti. Het is een tropisch eiland in het Caribisch gebied, ten westen van het

zuidelijkste puntje van Mexico en ten noorden van Venezuela.

Zoals in zoveel landen met een mild klimaat hebben de mensen plezier in het boodschappen doen op open markten voor groente en fruit met namen als *zapote*, *guanabana*, *lechosa* en *granadillo*.

De felgekleurde huizen zijn gebouwd met open plaatsen om zowel de koele wind als de buren en familieleden binnen te laten. De mensen zijn niet alleen heel sociaal, ze wonen ook dicht bij elkaar.

Dat is bijzonder bevorderlijk voor het zendingswerk. Als de zendingen in een bepaalde buurt langs de deuren gaan, weet iedereen dat ze er zijn. Als een gezin de lessen van de zendingen ontvangt, worden de buren nieuwsgierig. Een meisje zei dat ze in de kerk geïnteresseerd was geraakt, nadat ze een paar keer langs het raam van de buren was gelopen en had gezien dat ze het Boek van Mormon lezen. Ze moest er achter komen wat ze aan het lezen waren.

Dominicaanse tieners hebben nog meer gelegenheid om over de kerk te spreken. Het feit dat het ledental zo snel toeneemt (er zitten op sommige middelbare scholen bijna dertig heiligen der laatste dagen), trekt de aandacht van de leerkrachten en zij stellen 'Los Mormones' in schooltijd vragen over hun godsdienst. De vragen zijn niet altijd even beleefd of makkelijk, maar met gebed en inspiratie zijn zij in staat bijna alle vragen te beantwoorden. Als gevolg hiervan wordt hen vaak na schooltijd meer vragen gesteld door medeleerlingen.

De meeste Dominicanen zijn openhartig, makkelijk in de omgang en heel trots op hun erfgoed. Christoffer Columbus kwam tijdens een van zijn reizen naar de

nieuwe wereld op het eiland terecht. Santo Domingo is de oudste stad in de nieuwe wereld en de Dominicaanse Republiek had de eerste universiteit in de nieuwe wereld.

Toen de Spanjaarden zich voor het eerst in dat gebied vestigden, stierven veel van de autochtone Indianen, maar zij die het overleefden, hebben hun Lamanitische erfgoed overgedragen op een aantal hedendaagse Dominicanen. De Fransen hebben ook een tijd op het eiland geheerst en brachten slaven mee die op hun plantages moesten werken. De huidige Dominicaanse cultuur is een mengeling van Spaanse, Indiaanse, Franse en Afrikaanse invloeden.

Een prachtig uitvloeisel van deze mengeling is de elegante, maar toch levendige nationale dans *de merengue*. Hoewel deze dans niet met een partner wordt gedanst, is het een dans die je op veel kerkactiviteiten kunt zien. De *merengue* is voor de meeste Dominicanen even natuurlijk als lachen.

Interessant is dat de *merengue*-muziek en -dans een bijzonder moeilijke beproeving voor de Dominicaanse tieners met zich meebrengt. De meeste *merengue*-muziekgroepen hebben uitvoeringen op zondag. Hoewel de jongeren door de week veel naar die muziek luistert, zijn hun radio's uit op zondag.

Een dergelijke toewijding helpt de jongeren zich voor te bereiden op latere doelen. „Ik wil graag op zending,” zegt Johnny Ubiera (17 jaar) uit de gemeente Mendoza. Hij besteedt veel van zijn tijd aan de voorbereiding op zijn zending.

Hij doet mee aan het seminarie, bestudeert de Schriften en werkt met de full-time zendingen samen. Bijna de helft van alle zendingen in zijn land zijn Dominicanen en dat percentage wordt steeds hoger.

Pedro Rodriguez wist al voordat hij werd gedoopt dat hij een zending wilde vervullen. Over zijn bekering heeft hij gezegd: „Ik werd met een paar vrienden uitgenodigd voor een kerkactiviteit en ik was bijzonder onder de indruk. Ik begon zelf de Schriften te lezen en ik wist dat ik een zending wilde worden om de inhoud van die boeken met anderen te delen. Ik werd al snel daarna gedoopt en nu kijk ik uit naar een zending.”

Natuurlijk is het niet altijd een gemakkelijke beslissing om lid van de kerk te worden. Vaak begrijpen ouders, vrienden, broers of zusters het niet. „Het moeilijkste,” zegt Lliissel Venture, „is om aan je vrienden uit te leggen waarom we het woord van wijsheid naleven. Veel jongelui roken, drinken en gebruiken drugs. Ze pesten ons vaak. Maar ik drink gewoon mijn frisdrank en ik ben gelukkig.”

Luis Espinal heeft een interessante oplossing gevonden voor de druk van zijn leeftijdsgenoten. „Ik ken mensen die zwakheden hebben waar ze vanaf willen komen,” zegt hij. „Maar ze denken dat er niemand is die hen kan helpen. Ik probeer een goede vriend voor hen te zijn en neem ze mee naar de kerk. Sommigen blijven weg, anderen blijven komen en enkelen worden gedoopt.”

In de gehele Dominicaanse

Republiek zul je teners vinden met het verlangen om anderen de hand te reiken. Toen hen gevraagd werd wat ze de rest van de jongeren in de wereld over zichzelf wilden laten weten, antwoorden de Dominicaanse jongeren:

„Vertel ze dat we ze liefhebben, dat we ze eens willen ontmoeten.”

„Vertel ze dat we allemaal lid zijn van hetzelfde team.”

„Vertel ze dat wij vinden dat het *bien chevere* (geweldig) is om lid van deze kerk te zijn.”

„Vertel ze dat de kerk erg belangrijk is in ons leven. We zijn mischien in bepaalde opzichten anders dan andere heiligen der laatste dagen, maar we hebben allemaal dezelfde doelen en idealen.”

„Vertel ze dat we weten dat de kerk waar is en dat God ons allemaal liefheeft. De Heiland heeft iets geweldigs voor ons gedaan – hij heeft onze zonden op zich genomen. Hij heeft ons licht gegeven, en wij proberen ons licht te laten schijnen zodat anderen om ons heen ook kunnen zien.”

Het licht van Christus. Dat is wat de Dominicaanse seminarie-leerlingen in staat stelt om te „zien” ook al is de stroom uitgevallen. Dat is wat hen in staat stelt de waarheid te herkennen als het in hun leven wordt geïntroduceerd. Dat is waarom ze zo enthousiast zijn om op zending te gaan en hun vrienden te helpen. Dat licht is de brandstof voor hun vurig enthousiasme en helpt hen bij de opbouw van een geloofsrepubliek.

□

*En toen zij naar de hemel staarden,
terwijl Hij henenvoer, zie, twee
mannen in witte klederen stonden bij
hen, die ook zeiden: Galilese mannen,
wat staat gij daar en ziet op naar de
hemel? Deze Jezus, die van u
opgenomen is naar de hemel, zal op
dezelfde wijze wederkomen,
als gij Hem ten hemel
hebt zien varen.*

(Hand. 1:10-11)

